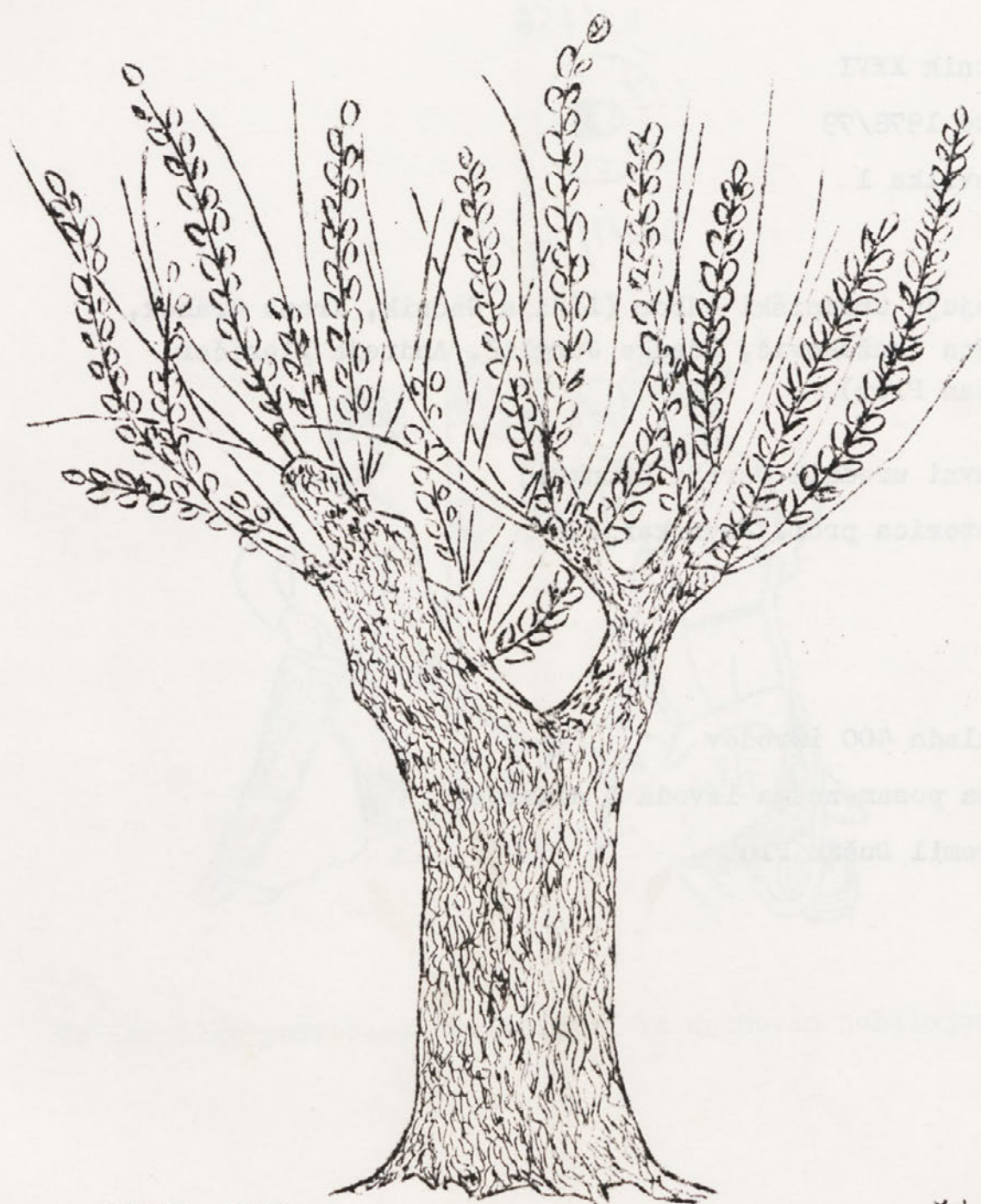

STEZICE

Leto 1978-79

št. 1 ✓

s t e z i c e

glasilo novomeških gimnazijcev

1116756

letnik XXVI

leto 1978/79

številka 1

D2217/9552

urejuje uredniški odbor (Lidija Gačnik, Irena Grahek,
Mojca Janžekovič, Zdenka Jurglič, Andreja Pleničar,
Dušan Plut)

glavni urednik Marija Trunkelj

mentorica prof. Jevnikarjeva

naklada 400 izvodov

cena posameznega izvoda 5 dinarjev

opremil Dušan Plut

DELOVNE AKCIJE -
TEMELJI BRATSKE LJUBEZNI

To številko posvečamo brigadirjem in njihovim jubilejem

ODHOD

Kadar posedaš na stopnicah
in je dan enak dnevu
kljub brezbriznosti in smehu,
tedaj je čas...

Kadar si razočaran
in obupan
in se nevidni prsti
oklepajo tvojega vratu,
tedaj je čas...

Kadar začutiš, da ljubiš,
da ljubiš vse,
da bi rad spoznal še mnogo ljudi,
da bi rad občutil domovino
in sebe,
tedaj je čas...

Kadar se zbudiš v poletni noči
in zaslišiš udarce krampov ob kamenje
ter pesem, rojeno iz src,
tedaj je čas...

Kadar si zaželiš sonca in mladosti,
tedaj je čas, da zmečeš stvari v kovček
in greš.
Tedaj je čas, da greš v brigado.

Andreja Pleničar, 2.a

TU SE KUJEJO NOVI LJUDJE

Sončen julijski dan se je obetal, ko se je triinpetdeset nestrpnih glav obračalo proti vhodu rumene stavbe na Kettejevem drevo-redu 3. Minilo je standardne pol ure zamude, ko se je le prikazal Marjan, komandant mladinske delovne brigade Katja Rupena, ki naj bi se odpravila v zakotno Deliblato, da se spoprime s peskom in soncem.

Deliblato je kraj v obsežni pokrajini jugovzhodnega Banata, imenovani po svojih geoloških značilnostih - Deliblatska peščara. To je področje ravnine, sončnic in prijaznih ljudi, ki so nas, brigadirje, sprejeli z odprtimi rokami. Svet je porasel z nizkimi bori in trnjem, razprostirajo se morja peska, ki ga mi imenujemo mivka. Dnevne temperature se dvigajo do 42°C.

Po ogledu delovnega obrata pokrovitelja novomeške brigade tekstilne tovarne Novoteks smo bodoči brigadirji sedli v avtobus in se spoprijeli s kilometri.

V vročini in ogromnih kolonah smo se v Zagrebu dokončno ustavili. Bilo je neverjetno tiho, kajti vsa srca so bila napeta v pričakovanjih, kaj bomo doživeli naslednjih mesec dni. Še preden smo prišli do Slavonskega Broda, nas je ujel mrak, da smo videli le še bežeče obrise neskončne ravnine naše Panonije, in šele ko smo se že vračali, smo tod lahko občudovali ogromne nasade sončnic, koruze, repe in vse manj pšenice.

Ura se je bližala pol dvanajsti, ko smo končno prečkali Donavo in čudovito razsvetljene beograjske podvoze ter ogromno Beograđanko, ki je kraljevala v kratkotrajnem nočnem miru.

Nekje okrog druge ure zjutraj smo končno dospeli do kažipotne table s portretom srbskega narodnega heroja Paje Marganovića, po katerem nosi ime brigadirsko naselje, oddaljeno slabih dvajset kilometrov od jugoslovansko-romunske meje. Vsi smo se do-

dobro prebudili, kar nam je bilo naslednjih nekaj kilometrov makedama do naselja zelo žal. Toda končno smo zagledali ljubke paviljone, pa betonsko ploščad in seveda veselje, ki so nam ga že prej obljubljali - mivko. Komandant akcije Đero nas je prišel pozdravit ter nas je razmestil po paviljonih za tisto noč. Niti za minuto nismo zatisnili očesa, preveč smo bili polni vtisov.

Naslednji dan smo začeli z urejanjem stavb, da je proti večeru končno vsaka brigada kraljevala v svoji. Nekaj jih je ostalo še praznih in so čakale "najemnikov". Dobilim smo uniforme in s poslednjimi močmi sestavili postelje ter popadali nanje kot snopi.

Naslednji dan je bila slovesna otvoritev akcije. Mučili smo se s šivanjem emblemov na brigadirke, kar je bilo najhujše za fante. Nekajkrat nas je Marjan postrojil, da smo pozdravili prihod bodočih tovarišev iz zadnjih treh brigad.

Končno smo vsi zbrani stali na ploščadi, kjer so že visele zastave in je komandant Đero ukazal mirno vsem osmim brigadam. Obupna vročina nam je zbijala pozornost, saj smo se uniformirani, zapeti do vratu, kar kuhali.

Ujeli smo imena brigad iz Pančeva, Zrenjanina, Nove Gradiške, Malega Idoša, Novega Sada, Kosovega polja, Lazarevca in končno dočakali zaključek, ko smo pozabili na utrujenost in se je iz tristo petdesetih grl ubrano slišalo: "Druže Tito, mi ti se kunemo."

Začelo se je novo življenje, ki smo si ga začeli že prvi dan krojiti s stiski rok novih prijateljev. Vstajati smo začeli pred soncem, tekli k telovadbi pa peli himno ob dviganju zastave. Vse to nam je bilo sprva težko, a kasneje je postalo sestavni del vsakdanjega toka navad.

Spopadli smo se z lopatami in sekirami in žilavim rastjem na videz pustega peska. Teško se je bilo privaditi na okus pretirano klorirane vode, na pasulj in pekoče feferone, na beg pred soncem in trnje in utrujenost in... Polomile so se prve karjole, pa orodje, kar nam je vlivalo novih moči, ki nam jih je požela vročina in neprespanost. Vsaka brigada je zagovarjala svojo, a med vsemi se je potihem pletla tista vez, ki jo zguljena fraza ne more opisati. Teško je bilo fantom vzeti v roke metlo, pomivati posodo in pospravljati postelje. Da bi jih videle mame! Tudi dekleta smo se težko navadila na težaško delo krampov. Najtežje je bilo z disciplino, ko je bilo treba spat in se še nikomur ni mudilo v posteljo. Končno nas je združila pesem, ki je pregnala vse bolečine od sončnih opeklin in krvavih prask do tistih znotraj človeka, najsi je bila to solza domotožja, utrujenost ali razočaranje.

Slovenci smo zaplesali svoje plese in sprva le od strani opazovali čudovito spretnost srbskih kol. Končno smo se opogumili in poskusili tudi sami in kmalu tančljali kot rojeni plesalci. Vmes pa smo pritegovali srbski pesmi, ki nam je šla vse laže z jezika.

Ob popoldnevih smo zabijali čas na raznih kurzijah. Mučili smo se s stenskim časopisi, bilteni in seveda tudi s programi za kulturne večere, ko smo se Slovenci zmeraj najbolj odrezali.

Včasih smo vpili staro brigadirsko molitev za dež: Venera, Biliga..., toda takrat je navadno naslednji dan sijalo sonce kot za stavo in na trasi smo znova presegli normo.

Mesec dni je bil prehitro okrog. Ko smo zopet stali na ploščadi na povelje Đera, smo bili to že sami znani obrazi. Povezali smo svojih osem (bratskih) zastav v znak bratskih brigad in se pozdravljali vsevprek. Do dvanajste ure smo plesali kolo, peli stare brigadirske pesmi: Kozaro, Salomo, Sa Ovčara i Koblara.

Končno smo zadnjič sedli na prazne postelje ob kupu prtljage, v zadnjem trenutku izmenjali naslove ter se slednjič zopet ujeli v enakomeren ritem: "Oj, drugovi, je l'vam žao, rastanak se primikao!" Oči, modre in zelene, rjave in sive, so se utapljale v robčkih, ko smo si v noč mahali na svidenje, z željo, da se še kdaj srečamo in obnovimo prijateljstva. Pari, ki so se našli (njim je bilo najteže), so zadnji stali pod niskimi bori in potrjevali žalostno sliko resnice, kaj se dogaja.

V temi za ovinkom je izginila še tabla s Pajo Marganovičem. Uteži v prsah so postajale neznosne. Pa vtisi? Kaj naj povem drugega, kot da ponovim Titovo misel, ki nam je mesec dni govorila iznad zastav: "Tu se kujejo novi ljudje."

Mojca Nared, 2.b

PRVIČ V BRIGADI

Težko je opisati vso mešanico občutkov, s katerimi sem se letos prvič odpravila v brigado. Čeprav sem šla skupaj z razredom, sem se vseeno bala, kako se bom znašla v novem okolju, med novimi ljudmi, v novem načinu življenja. Obenem pa sem radostno pričakovala doživetja, ki mi jih bodo prinesli trije tedni brigadirskega življenja.

Takoj ob prihodu v naselje sem bila že razočarana, pa tudi ostali. Pričakovali smo lepo urejeno naselje, kot so nam ga opisali, toda... Zapršene barake in škripajoče postelje so nam zaželele dobrodošlico. Pa nismo obupali! Lotili smo se dela, uredili barake, pospravili postelje in takoj smo se bolje počutili. Že takoj prvi dan so se začela sklepati nova poznanstva, nova prijateljstva in vedeli smo, da nas v naslednjih dneh čaka še veliko zanimivega. Polni pričakovanj smo premišljevali o našem novem življenju.

Začetni dnevi so bili zares težki, naporni. "Hej, haj, brigade," pesem, ki nas je prebudila ob 4^h zjutraj, nam je vsem počasaj postala zoprna. Res je bilo težko vstati iz tople postelje, oditi k telovadbi in po zajtrku na traso, kjer so se šele začele prave težave. Naše pomehkužene, nežne šolarske roke so le s težavo vihtele krampe in lopate in kmalu so se okitile s prvimi žulji. Toda brigadirski pesem je premagala vse. S pesmijo v srcih in na ustih smo se zagrizli v kamnito posoško zemljo. V oporo so nam bili tudi domačini, ki so nas bodrili s prijazno besedo in gostoljubjem. Spoznali smo preprostega hribovskega človeka, s širokim srcem, odprtim za sočloveka; občudovali smo lepo pokrajino s Sočo, ki jo je tako ljubil Gregorčič.

Kmalu smo premagali začetne težave, vzljubili smo ljudi in zemljo, ki smo jo obdelovali. Brigadirsko življenje je postajalo vse lepše, z vsakim dnem smo se bolj zблиževali, bolj razumeli in postajali vse večji prijatelji. Združevali so nas skupni cilji, skupne želje in misli. Med nami ni bilo razlik, ni bilo preziranja in zaničevanja. Pomešali smo se Slovenci, Hrvatje, Srbi, Črnogorci pa tudi Makedonci. Cvetelo je bratstvo in resnično prijateljstvo, kakršno poznajo samo mladi, ki jih vodijo skupni cilji. Kaj sploh predstavljajo žulji in razočaranja zaljubljenec v primeri s prijateljstvom in srečo, ki jo deliš s tovariši?

S tesnobo v srcih smo pričakovali konec, slovo... Slutili smo, da se približuje nezadržno, bliskovito. Dobro se spominjam poslednjega dne. Deževalo je... Posočje je žalovalo za svojimi brigadirji, ki so ga morda za vedno zapustili, žalovalo je skupaj z nami, ki smo se poslavljali. Objemi in krepki stiski raskavih rok so bili naše slovo in brigadirski pesem, ki ti je izvabila v oči solze ob slovesu. Pozabljeno je bilo garanje na trasi, majhni nesporazumi in žalostni trenutki preteklih dni. Vedeli smo le to, da se bomo razšli, morda za vedno.

Tudi zaljubljeni, ki so se komaj spoznali, so morali narazen. Veter nas je odnesel na vse strani Jugoslavije, odnesel je prijatelje, ki so skupaj preživljali vesele in žalostne trenutke in si delili vse, kar so imeli.

Vsak od nas je v Posočju zapustil delček sebe, vsak se je z znojem zapisal v kamnito zemljo. Morda se bomo nekoč vrnili tja, kjer smo gradili, in s ponosom pripovedovali svojim vnučkom o treh nepozabnih tednih.

Marjetka Gal, 3.d

RAZVALINA

Sovražim.

Temu se ne morem upreti.

Tolažim.

Pa ne morem verjeti.

Upam.

Izgubljam sleherno sled.

Stopam.

Prebila sem najtrši led.

Jokam.

Trpim dan na dan.

Čakam.

Saj vem, da vse je zaman.

Razvalina.

To sem jaz.

Lupina.

Moj obraz.

Irena Grahek, 1.a

UKRADLI SO...

Bila sem srečna.
Uživala sem s tabo
v skrivnostni igri
najinih oči.
Med nama je bila
le vez lepote, nič besed,
ker bil si njen
in vendar čisto moj,
jaz tvoja.
S toplino modrih iskric
si poiskal globino v
mojih očeh, v njej
sva se zasidrata oba,
sama med množico ljudi.
In prišli so, morala sem proč
in ti za vedno z njo,
ukradli so mi tebe
in objem valov...
Nisem jokala, ker sem vedela,
da bova v spominu še
živela skupaj.
Le grenka misel,
da so mi ukradli del srca,
srečanja s tabo za večno,
mi daje nove bolečine...

Irena Grahek, 1.a

ČLOVEK

Za seboj je zaprla vrata in počasi, nevede hodila, hodila. Mislila je na šolo, na dom, prijatelje, ki jih je imela rada, na vse, kar je lepega. In znašla se je izven mesta, sredi polj in dišečih njiv, sonca in sinjega neba. Poljska pot je bila krepka, in če je stopala po njej, se je tudi ona čutila močnejšo. Kakor da se iz zemlje, iz toplih tal, še nevzklito seme prenaša vanjo in jo ščiti pred viharji, ki so ji pretili.

Ljudmila je bila dobro dekle. Pomagala je mami in očetu, kjer je le mogla. V šoli je bila prav dobra, učila se je klavir in Beethoven ji je bil najljubši. Pa vendar ni mogla nič pomagati pri tem, da je očka čedalje redkeje prihajal domov, mama pa je vedno pogosteje imela solze v očeh. In trpeli so: Ljudmila, očka, mama. Potem se je vsa elektrika, vsa energija žalosti nabrala v njih in nekega dne je izvedela: mama in oče se bosta ločila. Potem je odšla. Za seboj je zaprla vrata in...

V daljavi je zagledala vrbe, ki so se vile ob potoku, katerega voda se je bleščala do nje. Stopila je hitreje, kakor da si želi doseči neviden cilj, a krepost zemlje jo je narahlo vzdigovala. In opazila je divjo raco, ki se je dvignila in poletela. Gledala je za njo, dokler ji ni sonce s svojo omamno zlato svetlobo zakrilo pogleda. In zelene vrbe so zašelestele, skozi nje je z nežno roko potegnil veter, zanihal je skrivnostno zeleno listje in modrina neba se je prikazala drugje. Hodila je ob potoku. Kot da bere življenjepis človeka, se ji je zdelo. Življenjska zgodba potoka je bila nenehen boj z zemljo: podiranje, grajenje, ustavljanje. "Mar ni tako tudi moje življenje?" je pomislila. "Kar se bo zdaj podrlo, bo mogoče spet zgraditi, spet bom lahko srečna." In osrečilo jo je upanje. Utrgala je zlatico, pripela si jo je na obleko. Rumeno je sijala, svetila je, kot bi bila resnično zlata. Potem pa je ovenela in Ljudmili je postalo žal, da jo je utrgala.

Če prezgodaj utrgaš rožo, umre. Ničesar več ni, kar bi jo nadaljevalo.

Pot pa je vodila naprej, k brezam, ki so rasle nedaleč stran. Bile so bele, zelene, lepe in ponosne. Toda, iznad njih se je dvigal črn dim. Zasužnjeval jih je, ovijal in zagrinjal. Kar naenkrat se je to zgodilo. Stopila je bliže. Breze so se vnele, požar je v poletnem popoldnevu zvenel grozno. Mož, ki je zanimal ogenj, češ da bo pokuril dračje, je besno gledal v plamen. Neprevidnost, to je človeška napaka, ki se je znebe le najtrdovratnejši.

Polna grenkobe je stopala nazaj, vračala se je in še enkrat brala življenjsko zgodbo potoka. Prispela je do sivih vrh, pobožala jih s pogledom. Živele so in to življenje je spoznala zaradi tiste krepke toplote, ki ji jo je vlila zemlja.

Človek mori tako, kot je ona utrgala zlato cvetko, človek ločuje, kot se bosta ločila njena starša in jima ne bo mar za posledice, za srečo ali nesrečo njunega otroka, in človek uničuje, kot je mož uničil zelene, bele, lepe in ponosne breze. In... zajokala je. Grenkoba je stopila na rob njenega srca, pod vplivom kreposti zemlje se je izlila in čisto na dnu je vzcvetela zlatica - UPANJE.

Mojca Janžekovič, 2.a

FOKUS

Smisel...?

Neskončna veriga življenja

se zliva v neskončni kozmos človeka...

Našel je smisel v nesmislu...

in pretresel ga je ledeni krik smrti...

Ernest

I.

Stojim na slemenu.

V dalji se odkrivajo vrhovi in kope.

Poizkušam prepoznati,

kaj vse je na tistih hribih.

Morda stoji nekdo,

tako kot jaz.

Pozabim na tuje hribe.

Gledam okoli,

kako življenje vrvi.

Iz vsake trave čutim

moč, silo življenja.

Ta pogled mi daje moči,

voljo.

V rokah držim cvet,

cvet marjetice.

Opazujem jo in smilim se sama sebi.

Kako kruto sem odtrgala cvet,

iztrgala morda nekemu mater, ljubezen...

Nič več ne bo gledala, kako

proti večeru sonce

boža poslednji utrip

dneva pred nočjo.

Nikoli več ne boš ti cvetela zame, zanj... Nikoli, nikoli, nikoli...

Pozabi na jutro, ko odpreš oči, zagledaš raj,

zagledaš življenje.

Ne boš se več krivila v vetru,

ki vleče po hribu.

Tudi gledala ne boš ljudi.

O, ne. Nikoli več jih ne boš gledala

tam doli, kako orjejo, sejejo...

Pozabi, da si kdaj obstajala,

cvetela, žarela v vsem žaru

najlepšega, kar imaš: življenje.

II.

Mrak pada, komaj še ločim
cvetice od trav.
Komaj še vidim obrise,
obrise cveta, ki ga držim v roki.
Pozabim na misli,
ki so me morile.
Sprášujem se, zakaj,
zakaj sem prekinila, uničila
vsakdanjost tvojega življenja, marjetica.
Ne vem. Morda se bojim,
da bo kdo mene, nekoč, ko se bo jutro prebujalo,
tako utrgal, iztrgal življenju.
Potem!? Kaj bo potem?
Življenje bo teklo dalje.

III.

Počasi, prav počasi odvržem cvet,
zavržem življenje (tudi svoje).

Sami obrazi,
iz teme prihajajo obrazi.
Topo odmeva korak po tlakovani ulici.
Nešteto je oči v teh obrazih.
Prihajajo in me gledajo.
Oči, oči me gledajo.
Rišem jih, pa čeprav imam vse
liste že popisane.
Še vedno rišem.
Le kateri obraz je pravi?

SOVRAŽIM, LJUBIM TE, RAZUMEŠ

Sovražim te,
razumeš. Ne, ne veš, kaj ti govorim.
Misliš, da sem nora.
Ja, nora sem. Kaj si domišljaš, kaj pričakuješ?
Misliš na princa na konju,
ki prijahal bo, te vzel v naročje,
te ponesel v svoje kraljestvo nad oblaki.
A ko odpreš oči, se zaveš, da so oblaki
nekaj tisoč metrov visoko,
princi nekaj stoletij nazaj.
Postane ti žal, resnično žal.
Poskušaš se nasmejati svojim sanjam,
toda nasmeh zamre že na poti do ust.
Sovražim te, razumeš.
Primeš me za roko, sežeš mi v lase,
božaš me po vratu, hočeš poljub.
Ne, ne sovražim te, ljubim te, razumeš.

OBLAK

Ko sedim in zrem v nebo,
preko katerega se sprehajajo oblaki,
si želim, da bi bila med njimi,
svobodna, včasih tudi črna in polna dežja.
Sedim in gledam. Odhajajo oblaki. Odhaja
dan, z njim pa del mene.
Ko se povrne tisti del, ki je odjadral z oblaki,
postanem vklenjena v oklep vsakdanjosti,
postanem tisti jaz, ki ga srečuješ lahko sredi mesta,
na hodnikih šole.
Toda včasih postanem oblak, postanem svoj pravi jaz
in polna sem dežja, ki se mu pravi solze.

LJUBIM TE, ŽIVLJENJE

Hodim mimo reke, ki teče v nasprotno smer.

Gledam vrtince:

zdi se mi, da me hočejo obrniti v smer toka.

Sedem na ograjo in počasi si zamislim mesto, moj dom, ljudi čez petdeset, sto let.

Vse polno je novih hiš, novih ljudi.

Vse je bolj preprosto, človek ne dela toliko, ne trpi!?

Ne!? Morda trpi še bolj.

V "Ribji" bodo sedeli ljudje, pili kavo, vino in vse, kar pijemo danes.

Hodijo v šolo, vendar, izmed njih si ne bi mogla izbrati prijatelja.

Pomisli, Lili, nikoli več, potem, ko umreš,

to ne bo v mestu, ne v "Ribji", ne na košarkarski tekmi, ne na plesih, ki si jih tako ljubila.

Kako grozen je občutek, ko veš, da boš odšel, odšel za vedno, da ne boš več živel.

Življenje, kako neizmerno te potrebujem, te ljubim.

Vse moje misli so s tabo, vsak moj korak, gib si ti, življenje.

Veš, Lili, lepo, lepo je življenje.

Ne pusti, da gre mimo tebe, ne da popiješ vsako kapljo, ki ti jo nudi.

Ne pozabi tega.

Ljubim življenje, res, ljubim te, življenje.

Lili Galič, 3.a

ČISTI STRAH

Stojim in gledam;
lesk mojih oči ugaša,
bledi in končno izgine.
Molčim in le ti,
ki stojiš tu sam,
le ti, ki se pogrezaš,
me vlečeš v svoj
svet teme,
le ti čutiš in slišiš moj glas.

Osamljen si,
osamljen in pust.
Tvoj resni obraz
me bega in tvoja
senca me oblega.

Še sonce, ta zlati kralj sveta,
z rokami zastre si svetlobo,
saj ti, le ti
zapuščeni glavar,
največji drvar brez
srca in duha,
vladaš vsemu in vsi vedo,
da tebi le rabi,
da tebi le služi - tema.

Violeta Bunc, l.b

NA GROBU

Korak se ustavi ob grobu
in roka dotakne se mrzle prsti.
Vse tiho je, mrtvo...

Spomini...
In tiha, skrita bolečina
privre iz globin.
Spet žalost in solze...

Predrami se veter,
zajočejo smreke,
vzdrhti krizantema na grobu
in svetel plamenček
zatrepeteta in ugasne -
KOT ČLOVEK.

Koraki zgubijo se v noč...
In spet je vse tiho
vse mrtvo...

Darja Zupančič, l.b

SLIKA

Iz zrnja trenutka
je vzknila
slika življenja...

Gledam zmrznjeno sonce,
ki ga topijo
ledeniki.
Gledam prozoren mrak,
ki ga riše
svetloba.

Gledam srca; jočejo,
ko slišijo
strel.

Slika se je razsula po cesti
in tam jo je povozil
avto.

Ksenija Žmavc, l.b

Bel dan
v belem mestu
bele hiše
ob beli cesti
bela okna
za črne ljudi.

Proč - bele maske!

Ksenija Žmavc, l.b

VES SNEG OTROŠTVA

Tipljem v brezizrazno
praznino
nekih izgubljenih iluzij,
odkrivam prastaro
resnico -
o človeku
(in nehote
postajam človek),
kajti ves sneg otroštva
je skopnel
(in komu je še mar

za lanski sneg,
za njegovo odkritosrčno
belino,
za njegovo nenarejeno
svežino).
Le silhueta tebe
je švignila mimo...

BESEDA

Danes sem
varilec,
spajam srca s svojim
in moje orodje je -
beseda;
toda že jutri bom
morilec,
ubila bom vsa srca
in moje orožje bo -
beseda.

Mira Grahek, 2.a

SLOVO

Vsako slovo je boleče. V duši vedno ostaja boleča grenkoba, pa najsi gre za slovo od prijatelja, sorodnika ali znanca. Celo ločitev od človeka, ki ga sovražiš, je po svoje zanimiva; sled za neko podobo ostaja zapisana v tebi in jo vedno nosiš s seboj. In nenazadnje slovo od človeka, ki ga ljubiš! Kot bi ti nekdo zarezal v živo meso in bi del tebe odnesel daleč v tujino, kjer bi se še vsak najmanjši las počutil tujca. Doma

pa ostaja tvoja nepopolna podoba, ki trpi in zaman išče svoj smisel in izgubljeni del sebe. Rane se nerade in težko celijo, ali pa ostajajo za vedno odprte in nezaceljene. Izgubljene sreče se ne da več doseči. Zaman vsak trud.

Trenutki njune skupne sreče so bili šteti. Norda sta se tega tudi zavedala, toda srce nikakor ni moglo razumeti, da bo sladke sreče in opojnosti prav kmalu konec. Upanje, ki je še vedno obstajalo, je viselo na nitki. Le en dotik in nit bi se pretrgala, srce pa bi napolnila ena sama boleost.

Spogledala sta se. Oči so nepremično strmele v oči. Tišina, toda oči so govorile. Toliko lepega so si imele povedati! O trenutkih nepozabne sreče, ko se je med njiju vpletla močna vez, ki ju je povezovala. O trenutkih, ko sta se dve telesi spojili v eno in v skupni sreči oplemenitili njun značaj.

Sanjarjenje, brodenje po reki, ki te lahko zanese na to ali ono stran, je kmalu postalo resničnost. Razigrani in skoraj plašni njuni prvi nasmehi so se kmalu spremenili. Njune oči, ki so se mnogokrat iskale, so našle skupni koren, ki je predstavljal temelj njune sreče, ljubezni in razumevanja. Vsaka beseda, ki sta jo spregovorila, je predstavljala nov kamen na star temelj.

Drug ob drugem sta postala resnejša in zrelejša, njuna ljubezen je zaorala v ledino neizkušenega otroštva. Norda sta šele tedaj odkrila in razvozlala skrivnost svojega smisla. On, ki je prej tolikokrat lenaril in popival, hodil v oguljenih kavbojkah in nosil dolge, zanemarjene lase... Ona ga je napolnila na pravo pot življenja, ga spravila iz brezdelja in ga napravila dobrega fanta. On in ona...

(Dve svetli točki za horizontom sta se poljubili in združili.) Oči so prenehale govoriti. Bilo je prelepo, da bi bilo možno izraziti z besedo.

Zatrepetala je v sreči in on je zatrepetal. Ustnice so se združile v poljub.

(Točka na nebu je postala svetlejša.)

Predala sta se sladki omami. Bila sta srečna, brezmejno srečna. Vse skrbi in težave so izginile nekam daleč, nad mislijo je bdela le sreča, spočeta v ljubezni. Obstajala sta drug za drugega, njune misli in čustva so se kakor telesi spojili v eno. Trenutek naj bi postal večnost. Lepa želja, upanje bednega, a žal neuresničljivo.

V daljavi je zapiskalo. Rezko je šinilo skozi ušesa in gora sreče se je kot hiša iz kart v trenutku sesula. In trenutek se ne povrne nikoli več. Poskusila sta še enkrat, toda vlak je zapiskal znova.

(Točka na horizontu se je razdvojila.)

Oči so še enkrat, poslednjikrat spregovorile. Vse je postalo eno samo vprašanje: Zakaj moraš stran? Še poslednjikrat sta se stisnila skupaj. Tako močno, kot bi hotela za vedno ostati drug ob drugem.

(Nebo je preplaval črn oblak in zakril tudi dve svetli točki.) Nekaj grenkega se je zasvetilo v očeh, steklo po licu in padlo na obleko. To so bile solze neutolažljive resnice in življenja, ki ji je iztrgalo edino stvar, ki jo je kdaj resnično ljubila. Ostala je sama v veletoku življenja, brez človeka, ki bi mu lahko potožila svojo bol.

On je pospešil korak. Bal se je še enkrat ozreti, kajti vedel je, da tega pogleda ne bi prenesel. Srce je zajokalo v bolečini slovesa in z roko si je obrisal solzo, ki je privrela na lice. Toliko časa se že ni jokal, zdaj pa... Potovalka v roki je postala tako težka, da ga je vlekla k tlom, toda še vedno je stopal dalje. Čutil je, da so ga ogoljufali in okradli za nekaj, kar se ne povrne nikoli več. Kuj me, življenje, kuj!

Kdaj ga življenje zopet vrne nazaj v naročje dobroti in lepoti?

Vprašanje so ovili v svojo krošnjo mogočni borovci in so skupaj z njima zajokali v veliki bolesti slovesa.

Zdenka Jurglič, 4.c

NEMOČ

Iščem se
v dolinah
oceanov.
Sončni lok
trepeta.
Noge so
mokre.
Hlastam
za zrakom
v naročju
utopljenih
iluzij.
Za mano
sled krvi.

SAMOTA

Stopinje
na obali
tihih pričakovanj
dež zakriva
sledí
v utrujenih očeh

slutnja
nemoči
koraki umirajo
slano upanje
polzi
melanholijo noči
pretrga krik

IZSEK

Sedim na travi.
(Čakam, da se posuši rosa
na brezovih listih.)
Veter prenaša
živo melanholijo.
Zaprem oči.
Za trenutek izsanjam
svetlobo.
(Moj oblak joče.)
Blatne kaplje pričakovanja
padejo na kamen.
Zeleni april je žalosten.

DOTIK

Na obali spoznanj
se lovijo sončni žarki.
Kresnica ugaša.
(Čaka, da za vedno
zaspi.)
Črna slutnja se smeje
žalostno,
Njeni suhljati prsti
v noči.

Mrzel je dotik
njenih dlani.
(Sanjam,
da živim.)

PESEM NOČI

Zvečer oživijo trave.
Murni pojejo.
Biseri v brezah
se smejejo naglas.
Neslišen je let netopirjev.

Vabi,
vabi,
junijska noč.

Jaz pa sem star,
osamljen vrtiljak,
odrezan in nem.
Moje noge so mrtve.
Moje roke so mrtve.
Neskončen je labirint
mrtvih poti.
Klic noči zadene vanj
in onemi.

PORAZ

bedne iluzije
v zgaranih rokah
sivi prameni
v praznih očeh
kamen v prsih

tesnoba poje
svoj blagoslov
razpeti prsti
v pepelu
so mrzli

oblaki izlivajo
zadnji dež
v praznih očeh
temna slutnja

Lidija Gačnik, 3.d

BILO JE NEKEGA LEPEGA DNE

Slišala sem zvoke znane pesmi.
Upala sem, da boš to ti.
Srečala sem gručo dolgolascev.
Iskala sem, a tebe ni bilo.
Videla sem vijoča se telesa,
čakala, da vidim tvoj obraz.
Pa je ostal samo tih pripev
v opomin,
da si odšel.

UTRINEK NEKEGA ŽIVLJENJA

Sedim tu.
Kar tako, mimogrede.
Slišim strah
in čutim negotovost v sebi.

Sedela sem že dostikrat tu.
Kar tako, mimogrede.

Slišala sem tvoje besede
in slutila, da se pretvarjaš.

Nemara bom še dostikrat sedela tu.
Kar tako, mimogrede.
Slišala bom spraševati ljudi,
kje si ti,
in čutila,
kako propada smisel življenja.
Kar tako, mimogrede...

Mojca Nared, 2.b

PESMI BREZ NASLOVA

Včeraj, včeraj so v naši ulici
postavili svetilko,
da se ne bi kdo
izgubil,
da ne bi kdo
zgrešil poti,
kajti danes
težko najdeš...
pravo pot...
med vsemi lepo tlakovanimi potmi...
(nekateri je ne vidiijo)
nekateri potrebujejo
svetilko.

Lažite ljudje, če vam prija,
dokler imate še čas in vam še verjamejo.
Obstaja namreč svet brez laži,
brez vsega,
in cena za pot tja je enaka za vse,
reveže in bogataše.
Vsak prehodi to pot samo enkrat,
tudi jaz jo bom,
in smejem se,
kajti meni je vseeno.

SANJE

Rada bi obiskala vse svoje mrtve sanje.
Gledala bi jih speče in jokala.
Bile so del mene, ni jih več...
Bile so nekaj lepega in jih ni.
Vzeli so mi jih, prodala sem jih,
zapravila. Ostala je praznina,
jaz v njej, ona v meni.
Iskanje in nihanje, omahovanje in odlašanje
in spoznanje, da so bile samo sanje,
nič več, nič manj,
da jih nikoli nisem niti mislila izpolniti,
pač samo želela, kar tako.
In hudo mi je, da sem čisto drugačna,
sram me je pred samo seboj,
sram me je prevare in pretvarjanja,
bojim se pogledati svojim sanjam v obraz,
bile so predobre.
Njih rezilo, mrtvo in topo,
me prebada.
Kako bedno je opravičilo -
bile so samo sanje!

Odšle so, dela mene in več,
odhajam počasi, vem to,
predobro, vedno najprej odidejo sanje,
sanje o sebi, ljubezni,
o vsem.

MELANHOLIJA

Utrujena sem od samote in žgočega sonca,
bolna od razmišljanj in spominov,
prehojene poti...
Sonce izginja v morju,
rdeče meglice na obzorju...
zahod.
(Bo jutri zopet vzšlo sonce?)
Majhno je upanje
za obupane ljudi
(kakor valovi se je razbilo na skalah).
Bele pene sanj
poleg rjave umazanije, naplake in šare...
smrad po nafti,
kriki ranjenih galebov,
ječanje čolna,
ki tone...
Tišina bolečine.

Andreja Pleničar, 2.a

ZGODBA O ISKANJU SVETLOBE

Dan je še. Spet sem sama s seboj. Ravnokar sem pogrnila posteljo. Bela rjuha. Ob pogledu nanjo se zdrznem. Vsakič me preplavi z neznano grozo in mi za trenutek omrtvi vse ude. Mrzel srh me spreleti po telesu in se ustavi v srcu. Na taki rjuhi leže tudi mrtvi ljudje.

Mama se je bala zame in zato nisem nikoli hodila gledat mrtvih. Samo enkrat, ko ji je umrl oče. Pa še takrat mi je oči pokрила z roko. Roka je bila vlažna, najbrž si je prej z njo obri-sala solzne oči. Še nikoli prej je nisem videla jokati. Navzven se je vedno kazala močno, bila je tiha, preudarna ženska. Le včasih je razum zastrla tanka pajčevina sentimentalnosti. Čustva je kazala samo do neke določene meje. Če me je bila vesela, me je vedno enako pobožala. Včasih se mi je zdelo, da je dolgost minut že davno prej določila. Roka se je na obrazu zadržala vedno enak čas, le nekaj kratkih sekund. Vedno znova sem si želela, da bi se enkrat zmotila, podaljšala trenutek. Ko je roka zapustila lice, me je vedno prevzel občutek praznine, pomešan s temno grozo. V srce se je vtihotapila bol, v očeh so se zbrale solze. Zato sem se po svoje bala takih trenutkov. Minljivi so, ne moreš jih priklicati nazaj. Za sabo pustijo razdor. Zazdi se ti, da ti je vzeto nekaj svetega.

Zdaj je dlan ostala na očeh. Nekaj časa sem štela trenutke, potem pa sem se predala občutku tihe sreče. Na postelji pred mano je ležal mrtev ded, a zdaj v meni zanj ni bilo prostora. Prevzel me je občutek večnosti. Kot da bi se v meni zbirale reke, ki bi se dolgo iskale in se za trenutek našle. Večnost se je samo za hip vzdramila, kmaluje zapustila delček mojega neba. Oči so se že privadile temi, v njih se je prebujal spomin.

Dedka nisem nikoli imela rada. Vidim ga: starega, nergavega človeka, z drobnimi, jeznimi gubicami okoli ust. Zoprno mi je bilo že to, da sem ga morala klicati ded. Tako tuje mi je zvenelo in smešno. Med nama ni bilo nikoli tistega občutka toplin, ki se razliva med ljudmi, ki so si blizu.

Babica je bila njegovo nasprotje. Nežna, pohlevna starka, ki je za vsakogar našla toplo besedo. Njene velike svetle oči so toplo zrle v svet. Njen utrujeni obraz je ožarjala milina in tih smehljaj. Žarek v njenih očeh ni nikoli ugasnil. Tak obraz imajo samo dobri ljudje. In babica je bila dobra. Razdajala se je, nase ni nikoli mislila.

Tihega pomladnega večera sem stopila k nji. Sedela je na klopi. Glava ji je počivala v dlaneh, čudno zgrbljena je bila. Zateglo, pridušeno hlipanje je trgalo zrak. V otroško dušo se je vtihotapil strah, oči so vprašujoče zrle v starko. Pogledala me je s čudno odsotnim pogledom, ki pa je kmalu postal njen. "Zakaj si tako potrta?" me je vprašala s tihim glasom. Imela je zlato srce.

Z dedkom se nikoli nista dobro razumela. Nikdar ne bom razumela, kako sta se lahko našla dva tako različna človeka. V mehanizmu njunih življenj se je zgodila napaka, ki ju je za marsikaj prikrajšala. Taki ljudje se ne bi smeli nikoli srečati. Nista bila edina, okrog njiju je živelo še mnogo podobnih ljudi. Prikrajšani so za ljubezen, zato se mi smilijo. Nisem sentimentalna in vem, da ljubezen ni nekaj trajnega. Ostati pa mora nekaj, živa vez razumevanja med dvema. Zato pa si morata biti vsaj malo podobna. Čudovito je, če imaš nekoga, ki mu lahko poveš vse s prepričanjem, da te bo poskušal razumeti. Z dedkom in babico ni bilo tako. Nikdar se nista našla in zdi se mi, da se nista nikoli iskala. Ne vem, kaj je bilo temu krivo. Morda dedek. Ni prenašal ugovarjanja, poznal je samo samega sebe. Babica pa je bila mirna, zaprta vase in ni mogla predreti lupine med njima. Kadar mu je ugovarjala, jo

je udaril. Takrat je njegov obraz postal škrlatno rdeč, oči so mu stopile iz jamic, iz ust mu je prihajalo zamolklo hropenje. Dvignil je roko in... Enkrat sem bila priča temu. Stekla sem k njemu, se mu privila k nogam in drgetala pred njim. Hotela sem ga zadržati. Za trenutek se je ustavil, potem pa me je odrinil in stopil k babici. Udaril jo je. Roka je za trenutek obvisela v zraku, z grozo v očeh se je zazrl vanjo. Njegove široke odprte oči so blodile po sobi, obraz mu je mahoma prebledel, zdelo se mi je, da bo padel na tla. Nikoli se ni opravičil. Morda ni bil slab človek. Še danes pa sem prepričana, da roke ni dvignil po svoji volji. Ljudje pogosto nismo gospodarji svojih čustev. Nesrečnega zakona pa ni bil kriv samo dedek, za to sta potrebna dva.

Razlog, da dedka nimam rada, se skriva drugje. Bilo mi je pet ali šest let. Babice ni bilo več. Z dedkom sem bila nekaj dni sama. Pust zimski večer je bil. Zrak v izbi je dišal po zatohlem. Prijeten vonj po petroleju je dal prostoru nekaj starinskega. Dedek je smrčal za mizo, jaz pa sem gledala v svetilko. Zdelo se mi je, da se svetloba bliža. Ponesla me bo nekam daleč, v deveto deželo. In ravno, ko so se odprla zadnja vrata, se je dedek prebudil. "Pojdi po krompir!" je rekel z glasom, ki ni trpel ugovarjanja. Svet sanj je v trenutku izginil, zastrmela sem se v dedka. Le kako je lahko tako trd? Saj ve, da se bojim teme. Klet je daleč. Njegov pogled je ostal prazen, vzdrhtela sem po vsem telesu. S tresočimi se nogami sem vstala in z obrazom na smrt obsojena odšla v noč. Klecala so mi kolena, trenutki so bili dolgi kot večnost. Iz vseh kotov dvorišča so name prežale zlohodne sence. Njihove roke so se daljšale, kmalu me bodo dosegle... Vsa prestrašena sem stekla k hiši. Za trenutek sem verjela, da sem rešena. Potem pa se je pred mano pojavila močna svetloba. Trda, hudobna luč. Morda so to oči zlobnih vil iz babičinih pripovedk.

Spomin se je izgubil v zateglem cviljenju ženske, ki pa ni

bila moja mati. Ona je bolečino vedno obdržala zase. Globoko v sebi sem videla njen obraz, drobne, zatajevane solze, ki ji nemo padajo iz oči. Zasmilila se mi je. Najteže je ljudem, ki svojo bolečino obdržijo zase. Če se izpoveš, je breme še enkrat lažje.

Za trenutek sem izgubila vse misli. Drobna nitka premišljevanj se je izravnala in nekaj časa mirovala. Brez misli si, tvoja podzavest pa vseeno čuti, da obstajaš. Kar tako se znajdeš v neki daljni deželi. Vse skupaj ti je neznano, pa vendar čudno tvoje. Kot da je prst, pokateri hodiš, že čutila tvoje stopinje. Domačnost stopnjuje šepetanje listov pod nogami. V zraku je nekaj toplega, domačega in hladna primes neznanega. Nekoč si bila tukaj in si delček sebe za vedno pustila v prsti, v zraku. Podoba kraja in časa je že davno izginila, ostalo pa je nekaj nevidnega in vseeno toplega. Nekaj brez oblike in povezave, pa vseeno tvoje. Morda je potrebna samo še stopinja, trepetajoča beseda, pa se bo vse neznano razblinilo.

Pred očmi mi vstane bel predpasnik, na njem sedi punčka. Babi-ca ji pripoveduje zgodbo svoje mladosti. Besede so tople, polne miline in ljubezni. Deklica ne posluša več. Sanja o zlatih oblakih in o vseh tistih deželah, ki jih vidiš samo v sanjah. Sanje bodo kmalu odšle. Nekje v srcu bo nastal nov predalček. Trenutek bo zbral svojo vsebino in se za vedno usidral v njem. Ključ predala pa je daleč, morda ga nikoli ne bom našla. Spomin bo ostal neizsanjan. Spremenil se bo v bolni cvet, ki bo včasih zapekel. Pa še to samo za trenutek in iz navade. Noge se ustavijo, pot se izgublja v daljavi. Oči spet občutijo roke. Še vedno so enako tople. Skozi reže med prsti prihaja slutnja svetlobe. Prav poseben trenutek je potreben, da jo odkriješ. Njen odsev lahko najdeš samo nekajkrat v življenju, nekateri ga ne najdejo nikoli. Svetloba zaboli. Počasi prihaja do oči, z zadnjimi močmi se oprime odrešilne bilke - zenic. V očeh lahko zapusti trajno bolečino.

Misel pretrga jok. Vse glasnejši je. Prihaja mi do las, oči, zazebe me. Spreletava me lahna drhtavica. Morda bom zajokala. Pa ne zato, ker mi je težko za dedkom, ampak zato, ker je vse skupaj tako slovesno in težko. Hlipanje se lepi name, kmalu bo iz oči prilezla solza. Tipala bo ob vršičkih nosu, se izgubila v koticah ustnic, potem pa sprožila plaz novih solza. V sebi bom začutila brezmejno praznino. Spet bom izgubila del sebe, pa čeprav samo solze. Oči bodo mrtve, globoko v njih pa se bodo že prebujale nove vode. Čudno, solza ni. V meni pa je zrastle nekaj, čemur ne vem imena. Želja po drugačnem.

Hipoma sem premaknila glavo, mamina roka je spolzela z mojega obraza. Najprej nisem videla ničesar, svetloba je v trenutku zaslepila oči. Pred mano je v soju sveč rastla tuja podoba, najprej vsa zastrta, kot da bi bila odeta v pajčevino. Kar nenkrat se je pojavila pred mano v vsej svoji grozoti. Ne spominjam se česa določenega, samo nerazločnih obrisov dedkovega obraza in trpke grimase okoli njegovih ust. Zakričala sem, se iztrgala mami in stekla ven. V njegovem obrazu so bile utelešene vse njegove lastnosti. Znova zagledam pred sabo plapolanje sveč in nerazločne obrise med njimi. Nevede se zdrznem.

Postanem drobna bilka, ki jo premetava veter. Išče se, a ne vidi svojega vrha: Ko se bo spoznala do zadnjih potankosti, jo bo veter odnesel. Podobe v meni se spreminjajo, dobivajo svoje prave oblike. Zagledam belo rjuho.

Vsak večer mi je pogled na pogrnjeno rjuho strašen. Podnevi se lahko zamotim z marsičim in se tako na silo odvrnem od premišljevanja. Ponoči pa spomini oživijo. Predmeti okoli mene se spreminjajo v skrivnostne sence. Iz kota sobe me gleda utelešeno sovraštvo, umirajoča duša sedi na svetilki in se mi zlobno hahlja. Včasih za trenutek zaspim, a tudi spanje je povezano z blodnjami. Ko se zbudim, ne vem, kje sem. Razbiram oblike in čakam, da se mi prižge odrešilna lučka. Na stenah bodo ostale moje misli. Moja tavanja v preteklost in iskanje pravega obraza.

Kmalu se bom spremenila v nič. Kosti bodo še nekaj časa spominjale name, pa še te bodo razpadle in se spojile s prstjo. Pogled na smrt mi zdaj ni več tako strašen kot prej. Prijazen, prijateljski obraz ima. Iz njenih oči seva milina, njene roke so široko odprte. Jutri bom mogoče samo še telo. Brez tistega, kar naredi človeka človeškega. Rada bi, da bi moje truplo zažgali, v vetroven dan pa raztrosili moj pepel. Tako bi morda vsaj za trenutek občutila daljna prostranstva, o katerih lahko danes samo še sanjam.

Jutro. Rada ga imam z vsemi njegovimi skrivnostmi. Odprem okno. Hladna sivina prebujanja se pritihotapi k meni. Gramofon pri- vijem na najmočnejše. Vame prodirajo zvoki Pink Floydov. Postanem del glasbe, drobna kaplja, ki se išče v prostranostih hrepenenja. Slečem se. Čudovito je, če si sam in lahko počneš, kar hočeš. Predaš se sebi in vsemu, kar te obdaja. Postaneš sama svoja. Morda je to prava svoboda. Postavim se pred zrcalo. Oči se ustavijo na dojkah. Z vajeno kretnjo seže roka v levo in išče v njej. Najprej so dotiki bežni, potem pa začn, prsti prodirati v globino. Iščejo drobno kepico.

Moje bivanje je vseskozi spremljal strah. Vedno sem pred nečim trepetala. Začelo se je ponoči in sploh se mi vse strašne reči pripete v nočeh, potem pa me spremljajo na vseh poteh. Sanjala sem o raku, o drobnih celicah, ki se upirajo nikoli izrečenemu ukazu, rastejo po svojem programu. Od takrat naprej sem si vedno pretipala vse dele telesa in iskala droben strdek. Ničesar nisem našla. Potem pa kar naenkrat...

Najprej sem se drobne kepice bala, ko pa sem jo našla, me je prevzela panika. Tolažila sem se: to ni nič, to so le utvare,

ki jih je ustvarila moja bolna domišljija. Tista stvar v meni pa je rastla. Napadala je moja tkiva in v njih iskala hrane. Njene korenine so postajale vse globlje. Včasih sem čutila, da nekaj šari po meni. Ali pa se mi je to samo zdelo. Na pregled nisem šla. Iz strahu pred najhujšim. Globoko v sebi pa sem že spoznala, da se je zame vse končalo. Moje življenje se zaključuje s to drobno kepico. Čisto počasi, z bolj ali manj grenkim okusom v ustih, bom odšla. Postala bom hrana črvom, pomešala se bom v prst. In morda bo nekoč iz mene zrastle solata.

Ljudi nisem nikoli poznala in jih tudi nikoli nisem poskušala razumeti. In tako sem bila vedno tujka. Ljudje smemo biti sami svoji, vendar samo do neke določene meje. V očeh vsakega človeka smo drugačni in vsak si o nas zgradi svojo podobo. Kmalu nismo več mi. Postajamo skupek mnenj, ki so jih o nas ustvarili drugi. Taki nismo zato, ker bi nas v to prisilili. Podzavestno želimo spreminjati sebe, postati takšni, kakršni smo v očeh drugih. S tem vse bolj izgubljam sebe. Nismo več svobodni. Človek je svoboden samo toliko časa, dokler si sam gradi svojo usodo. Ko mu jo začno vsiljevati drugi, postane jetnik življenja. Obsojen je na slepo pokoravanje nečemu, česar ne priznava. Toda to je zgolj razglabljanje. Razhajam se z izhodiščno točko in se ji vedno znova približujem Zaprtá sem v krog, iz katerega ne morem.

Prsti so že otipali kepico. Večja je od lešnika. Ko je zrastle do te velikosti, je bila prvič uradno potrjena. S tem se je zame določila pot. Še leto dni. Če bi mi kdo to povedal s sočutjem, bi morda zajokala. Tako pa sem občutila samo brezmejno praznino. Hvaležna sem tistemu zdravniku. Sočutja ne prenašam, pa naj si bo pristno ali narejeno. Dolge noči sem premišljevala o odločitvi. V blodnjah so se mi prikazovale bele halje in drobne gnusne kepice. V tistem hipu pa nisem občutila ničesar. Najbrž zato, ker sem to v sebi že dolgo vedela.

Zdravnikove besede sem občutila kot lajšanje. Resda to zveni neumno, a bilo je olajšanje.

Zdaj sem kepico že sprejela za svojo. V meni je, spletla si je dom v mojih celicah. Moja je, čeprav jo sovražim. Čeprav me sovraži tudi ona, ker ji zamegljujem prostranstva. Utira si nove poti, pije moje življenjske sokove. Ko jih bo iztrošila, bova umrli. Brez mene tudi ona ne bo mogla nadaljevati svojega življenja. Ne čutim je še, a pravijo, da jo bom kmalu. Najbrž se bom takrat najedla uspavalnih tablet. Tako me ne bo uničila drobna kepica, ampak bom jaz uničila njo. S tem se ji bom vsaj malo maščevala za prestano.

Zdaj sem resnično že sprejela za svojo. Še leto dni. V trenutkih nisem nikoli iskala večnosti. Povsod sem videla samo minljivost. Minljivost pa je sama po sebi preveč prazna, da bi lahko bila pomembna. Ne zaveš se še, kaj se dogaja s tabo, pa si že produkt slučajev, ki so ti odtujeni in tako kratki, da nikoli ne morejo postati tvoji. Našemu bivanju dajejo nadih slučajnosti. Naključij nimam rada, presenečenja sovražim. Sovražim tudi življenje. Nikdar se nisem bala smrti. Smrt je potrditev, da sem nekoč bila. Da sem hodila po tej zemlji, da sem čutila, da sem mislila, da sem bila človek. Tako je dokaz obstajanja, ki ga ni več. Takrat človek v trenutku doseže popolnost. Trenutek je kratek. Zadnja minljivost našega življenja. Potem pa je vse večnost, ki se je ne zavedamo. Zato nima smisla. Gnota brez mišljenja postane prazačetek, ki bo morda nekoč v sebi rodil novo življenje. Ne verjamem v pravljice. Vem, da bom mrtva le hrana črvom. Globoko v sebi pa si želim nekaj drugega. Rada bi postala novo bitje, vendar ne človek. Če bi še enkrat postala človek, bi gotovo ponovila napake, ki sem jih storila v svojem prejšnjem življenju. Tako bi se znašla v labirintu. Morda bi vseskozi iskala rešitev iz njega.

Rada bi postala ptica. Tako bi vsaj za trenutek spoznala pra-

vo svobodo. Zletela bi v daljne pokrajine, ki jim zdaj še ne vem imena. Iskala bi se v novih prostranstvih. Utrgala bi si košček neba in v obstajanju okoli sebe pušča^{la} svoje misli; tako bi zaživela tisoče življenj. Vsako bi bilo drugačno in nobeno resnično moje. Morda bi se tako razdrobljena našla in se končno občutila vsa. Reke mojega življenja bi se zbrale nekje ob izlivu, ki bi si ga sama izbrala. S svojo zavestjo bi se odločila, ali naj se izlijejo takoj ali nikoli. Bila bi gospodar svojih misli.

Ptica na mojem nebu. Nekoč bi se rada spremenila vate. Ne bi ti vzela telesa, samo svoje misli bi vsadila vate. Postala bi moja. Letala bi od človeka do človeka in vsakemu dala najlepše, kar je v meni. Tako bi se kmalu razdala in hkrati zaživela v tisočih ljudeh. Od srca do srca bi se spletla tanka vez, ki ne bi delala razlik med ljudmi.

Glavno je verjeti, da si svoboden. Dejanska svoboda je postranskega pomena. Važno je čutiti in verjeti. Vse drugo pride samo po sebi. Vedno sem verjela v tisto, kar sem iskala. Tudi v drobno kepico sem verjela, še preden sem jo občutila. Morda je zrastle zaradi mene in ne zaradi sebe. Ni me hotela uničiti, ampak mi le izpolniti težko pričakovanje. Potem je šla zaradi mene v smrt. Če se je tega zavedala, ji je bilo še teže kot meni. Najteže je žrtvovati sebe. Tudi za trenutek. Če pa se darovanje premakne v večnost, postane nesmiselno. Vprašati se je treba, če je darovanje vredno cene. Na to je drobna kepica v moji dojki pozabila. Pozabila je misliti. Mogoče sploh nima sposobnosti mišljenja. Zato ji ne smem ničesar očitati. Sama ne more voditi sebe, zato ji smrt ne bo težka. Ne bo vedela, kaj se dogaja z njo. Mnogo laže ji bo kot meni.

Teško bom odšla. Posloviti se moram od mojih ljubih stvari. Prej sploh nisem vedela, da jih imam. Zdaj to vem. V stvareh okoli sebe moram zapustiti čim več sebe. Moja pot bo razdaja-

nje in pot k njej bo grenka. A tebi, drobna kepica, ne zavidam. Ti nisi nikoli mislila, jaz pa imam to čudovito sposobnost. Zato mi ni žal nobene minute, ki sem jo preživela. V vsaki, še tako nepomembni, je ostal del mene. Ne verjamem v teorijo o človeku-niču. Človek je le mejhen del velikanskega kolesa zgodovine, a ni nepomemben. Brez njega ne bi bilo ničesar. Tudi zgodovine ne. Človek lahko vsaj malo vpliva na kolo sedanjosti. To mu omogoča mišljenje. Če človek ne bi mislil, bi lahko govorili o niču. Tako pa ne moremo. Škoda, da po svetu hodijo ljudje in ne mišljenja. Tako si včasih za lepo kuliso predstavljaš tudi lepo notranjost. Potem si razočaran. Ko tavaš v globljem bistvu človeka, ponavadi ne najdeš tistega, kar si pričakoval. Vse je popolnoma drugačno. Zazdi se ti, da ti je vzeto nekaj svetega. Kot da bi ti vzeli nekaj, kar je bilo za mnogo trenutkov tvoje. Tudi ti, drobna kepica, si mi veliko vzela. Iz mene trgaš nedeživete trenutke, tisoče dogodkov, ki jih ne bom nikoli oživila. Prikrajšala si me za mnoga prostranstva, ki bi jih lahko odkrila, če bi imela dovolj časa. Skopo mi odmerjaš trenutke, ne vem, kako naj jih koristno podživim. Premalo jih je, izbira pa je velika. Vsilila si mi kaos vprašanj, ki jih ne bom nikoli rešila. Zdaj so mi dragoceni dnevi, morda mi bodo jutri ure. Na koncu bom štela sekunde in za vsako mrzlično pričakovala konca. Vzela si velik del mene, drobna kepica. Zato te sovražim.

Obožujem zimske sprehode. Dolge, tihe dopoldneve, ki ti razkri-
vajo nove skrivnosti. Sama sem. Iščem se v kaosu rešitev. Ko-
raki tipajo za daljnimi obzorji.

Ko me gozd zavije v svojo tišino, občutim v sebi večnost. Umi-
rim se. Enakomerno škripanje snega pod nogami me za trenutek

uspava. Trenutek kmalu umre in zdaj je bolečina zavedanja še večja. Hočem stotero potrditev svojega obstoja. Svojo senco slutim za drevesi, na nebu, v bregu ob moji poti. Zrak je poln mojih misli. Teh, ki sem jih izmislila danes, in tistih iz mojih prejšnjih iskanj. Veter prenaša neizgovorjene besede. Delček vsega sem. Čisto majhen delček. Brez prave vsebine, a pomemben. Brez njega ne bi bilo celote. Ko bo delček umrl, se bo iz tihožitja odkrušil kamenček. Vse bo postalo drugačno in bolj preprosto.

Ko si sam s seboj, se spoznavaš. Ali pa si vsaj na poti k spoznavanju. O drugih ljudeh sem izoblikovala svojo podobo, vem pa, da to ni prav. S tem sem jim vzela delček njihovega obstajanja, morda so zaradi tega izgubili svoj jaz. Ali pa bodo celo življenje iskali delček, ki je v meni. Dolgočasni so mi in zoprni. Ko jih pogledam, čutim živce na njihovih obrazih in slutim bojazen v njihovih srcih. Morda so popolnoma drugačni. Vendar bodo zame vedno takšni, kakršne sem si jih izoblikovala v sebi. Zadostuje pogled in vedela bom, v katerem predalčku v meni ležijo. Zdi se mi, da jih poznam. Zase pa ne najdem pravega mesta v življenju. Morala bi se najti, to pa se mi zdi nemogoče. Prepričana sem o tem in zato bo iskanje še veliko težje. Kanček upanja se razblinja v nič.

Če bi videla svoj pravi obraz pred sabo, ga najbrž ne bi spoznala. Saj ga ne poznam, saj ne poznam sebe. Nisem pravi lastnik svojega telesa. Včasih se mi zdi, da sem razdvojena. Po zemlji hodi telo in daleč stran od njega razum. Vseskozi se iščeta, z zavezanimi očmi tavata drug za drugim. Med njima je tisoče dimenzij. Sama jih moram spoznati, če hočem postati celota. Nekje na polovici poti sem, cilja ne bom nikoli dosegla. Pot k njemu mi je preprečila drobna kepica. Obsojena sem na labirint. Hodim po poteh, ki sem jih nekoč že prehodila ali pa jih v podzavesti videla.

Drobno naletava sneg. Snežinke počasi padajo name, se plaho dotikajo mojega obraza. Stalijo se, drobne kaplje polzijo po licih, nosu, vratu. Sproti zagrinjajo moje stopinje. Sledi za mano se izgubljaajo. Če bom še enkrat prehodila to pot, bom verjela, da je tu hodil tujec, ali pa nihče. Vse se mi bo zadelo tuje. Na bom čutila lepote plašnih besed, ki se zadevajo ob drevesa in s snežinkami padajo na tla. Spet bom tujec, vse bom morala začeti znova.

Bliža se mi znana podoba. Ovita v prozoren pajčolan prihaja k meni iz daljnih poljan, ki jih bom kmalu spoznala. Vonj po neznanem je primešan trpki tesnobi. Babičin obraz. Rada bi ga dosegla, se z roko dotaknila ljubih potez. Prsti vedno sežejo v prazno. Morda si je babico samo prislikala moja domišljija. Ne, to ni privid. Iz njenega obraza ostro izstopajo ličnice. Koža je posušena, iz odprtih por pa seva mraz. Oči gledajo nekam v daljavo. Zdi se, da bodo kmalu padle na tla in se pomešale s snežinkami. Morda bo nanje stopil človek in jih zdrobil. Ali pa jih bo poskusil lačen pes in potem zbežal daleč stran. Zdaj je v njih še vedno milina. Mehka tesnoba gleda vame. Njene ličnice so proseče napete in ustnice prijazno našobljene. Velika guba na njenem čelu me očitajoče gleda. Po obrazu se je razlil proseč smehljaj. V njem se iščejo sončni žarki. Čeprav zdaj sonca ni in si ga ne morem naslikati niti v najlepših sanjah. Babica je čudno lepa. Še enkrat sežem k nji, a roke se na polovici poti ustavijo. Nočejo doživeti novega razočaranja. Ona pa na nevidnih perutih prihaja k meni. Zdaj se žalostno smehlja in steza proti meni suhljate prste. Kot da me hoče vzeti s sabo. Poskušam ji vrniti smehljaj, a ustnice ostanejo toge. Živci na mojem obrazu trepetajo. Tedaj spoznam. To ni babica, samo izsanjala sem si jo. Morda je to smrt. Prihaja v različnih podobah, da ljudi privabi k sebi. Nočem. Še eno leto je pred mano in to leto hočem izživeti. Zdrznem se, skozme plava hlad. Babica se mi vse bolj bliža,

kmalu se me bodo njene roke dotaknile. Takrat bo prepozno za umik. V neki drugi dimenziji bom. V prostoru, kjer so nagnete na človeška telesa. Morda bo nekoč za nove zmanjkalo prostora. Ljudje bodo trohneli tam, kjer bodo padli na tla. Čez vso zemljo bo splaval duh po smrti. Ljudi ne bo več. Iz gnilega mesa bodo zrastle drevesa in porasla vse ostanke prejšnjega obstajanja. In morda se bo iz njih rodilo novo življenje. Toda zdaj je v dimenziji mrtvih teles še dovolj prostora. Jaz pa nočem tja. Zdrznem se in stečem stran.

Sneg še vedno naletava, zakril je babico. Spet sem sana. Pred sabo zagledam stopinje. Čudno, najbrž sneg zakriva samo moje. Za drugimi bo ostal spomin, za mano ne bo ostalo ničesar. Nihče ne bo opazil, da me ni in tako bom v ljudeh vedno živel. Stopinje se prepletajo. Snežinke med njimi spletajo nevidne vezi. Slutim vonj po živih, ki so hodili po mojih poteh. Delček njih je ostal tu, njihove misli mi šepetajo drevesa. Združile so se z mojimi, tako sem na nek način povezana z njimi. Čeprav jih ne poznam in smo si morda popolnoma različni. V njih so skrite drugačne sanje, drugačna iskanja. V njih se razliva toplota, ki je ne razumen. A vseeno mi je blizu. Čutim jo, prevzema me trepetajoča naslada. Po meni se razliva svetloba. Že dolgo je nisem videla, zato za trenutek oslepi oči. Drevesa so utihnili. Prisluhnem tišini okoli sebe. Korakom, ki v dnevu iščejo svojo senco. Izgubili so jo v snegu ali pa se jim samo zdi, da so jo nekoč ineli. Vame se plazi strah. Šepete v zimski dan in riše bolne rože v žalostno svetlobo. Oči tavajo od drevesa do drevesa in iščejo tujca. Hkrati upajo, da ne bodo odkrile ničesar, da bo vse ostalo nespremenjeno.

Prevzame me mehka melanholija. Ne naram je, najbrž me zato tako pogosto obiše. V sebi začutim mehko. Rada bi objemala drevesa, poljubila nebo. Božam trave. Tisoče sonc sveti z mojega neba. Leskečejo se v snegu, v šopih trave, ki kuka iz

sneženih tal. Sprehajajo se po mojem obrazu, pijejo moje solze. To niso solze melanholije, ampak solze, ki privrejo iz srca in na licih za vedno pustijo brazde. Melanholija je premagala obup.

Vejice nemoči se zaraščajo vame in rišejo v meni nevidne sence. Trepečem. Sladka groza me prevzame. Proseče se dotaknem roke, da bi vsaj za hip obudila svetlobo. Roki ob dotiku začutita še večji mraz. Razklenem jih in trepečem ob spominu na dotik. Drobne kaplje brezupa se plazijo vame, trgajo me v majhne dele. V meni raste nekaj mračnega in to me bo kmalu pokrilo. Takrat ne bom občutila ničesar več. Ne bom več gospodar svoje usode. Samo telo bo, roke, ki bodo brez zavesti storile nekaj, česar drugače ne bi nogle. Ta občutek mi ni tuj. Moj je, moje pa so samo slutnje, ki sem ji nekoč v preteklosti že podoživeła. Spomnim se deklice, dveh deklic.

Bili sta srečni, potem pa je upanje razbila nemoč. Ostali sta sami, brez vsega. Povedali sta ljudem, kaj se jima je zgodilo. Želeli sta si stiska roke, razumevajoče besede. V pričakovanju sta priprli oči. A v ljudeh ni bilo razumevanja. Mraz je seval iz njihovih oči. Najprej je bila na njihovem obrazu samo praznina, ki pa jo je kmalu premagala razkačenost. Iz ust so prihajale težke besede. Trdo so padale na njuni glavi, se lepile na oči, usta. Najprej nista občutili ničesar, potem pa se je vanju zažrl plaz besed. Vse, kar je bilo ustaljenega, se je v hipu razbilo na atome. Iz oči so nevede tekle solze. Kot grešnici sta stali pred postavo in proseče zrli vanjo. Postava je ostala trda, proseča želja si ni mogla utreti poti do nje. Odšla je in za sabo pustila bolno tišino. Deklici sta še vedno stali na istem mestu. Čakali sta na odrešilno bilko. Ni je bilo. Samo mrak se je plazil okoli njiju. Trenutek se je raztegnil v večnost. Ploha solza je stekla po obrazu. Toda to niso bile solze olajšanja, ampak solze brezupa.

Tudi danes se je spomin spremenil v solze. Po obrazu tečejo tople solze sočutja s tistima dvema deklicama. Ena od njiju sem bila jaz. Tudi nebo zajoče. Vendar ne iz sočutja z mano. Nebo ne pozna sočutja. Veliko v svoji brezmejnosti ne občuti ničesar. Deževne kaplje se mešajo z mojimi solzami. Kaplje padajo, polzijo po meni. Jaz pa hodim, kot da se ni zgodilo nič. Vseeno mi je. Prav tako kot takrat.

Objokani deklici sta šli s postaje. Močno je deževalo. Obe sta imeli s sabo dežnik, a nobena ga ni odprla. Hodili sta kot mesečnici. Ničesar nista čutili. Slutili sta brezmejno praznino. Pa še ta je bila tako globoko v njiju, da je nista dosegli. Blodili sta in iskali sebe. Blizu sta si bili, saj sta bili njuni srca polni enake praznine. Radi bi šli nekam daleč. Tja, kjer ju ne bi nihče našel. Tako pa sta bili tu. Morali sta pred sodnike. Že vnaprej sta videli trdosrčnost na njihovih obrazih in bes v njihovih očeh. S težkimi koraki sta hodili za koncem. Koraki so bili vse tišji, noge so se komajda premikale. Nanju je legla megla in ju vlekla k tlam. Svinčena obloga na njunih nogah ju je za hip priklenila na tla. Potem pa sta z zadnjimi močmi odšli naprej. Vedeli sta, da je konec blizu. Neizbežen. Hodita lahko še tako počasi, vseeno bosta prišli. Če si ne bosta upali nadaljevati poti, bo konec prišel k njima. Obračun bo strašen. Samo če se spremenita v nič, se lahko izmakneta spopadu. A globoko v sebi tega nočeta in zato nadaljuje-ta pot.

Dežne kaplje in solze so že postale isto. Neizgovorjene misli padajo kot kamni na tla. Izgubljujejo se v snegu, grebejo globoko vanj. Toda iz ledenega oklepa se bodo kmalu rešile in spet bodo zaživele v meni. Spomin bo še bolj boleč, bridka kaplja bo prodrla globoko v dušo. Nekje daleč se riše slutnja sonca. Sveti se na nebu, ki že dolgo ni več moje. Sonce se izvali iz slutnje in se prikaže na nebu. Zarki plavajo k meni, sušijo solze. Prodirajo vame, norda bodo zadušili tesnobo v meni. Ne

morejo. Odbijajo se od moje duše in zunaj nadaljujejo svoja iskanja. Morda bodo enkrat znova odkrili mene. Vendar moram najprej verjeti vanje.

Še leto dni. V tem času bi vsaj enkrat rada spoznala svetlobo in jo za trenutek obudila v sebi. Potem bom lahko odšla.

Zadnji prameni svetlobe padajo na pisalno mizo. Temna silheta v kotu nemo gleda v prazno. Oči blodijo po sobi in se nikjer ne ustavijo. Kazalec na uri se komaj še premika, sekunde so dolge kot večnost. Počasi se bližam koncu. Brez cilja hodim po stezah, ki sem jih že davno izgubila. Steze so polne neodkritih skrivnosti. Zaman čakajo, da jih odrešim. Prešibka sem, tudi sebe ne poznam več. In pravzaprav mi je zdaj vseeno. V meni je zrastle ostra pregrada, preko katere ne morem. Samo dvigniti bi se morala in pogledati čez, pa bi se vse razkrilo v svoji pravi podobi. Našla bi delček sebe, ki je zakopan čisto blizu mene, a ga zdaj še ne občutim. V sobo se plazi mrak, s temo se spajam v celoto. Zato morda zjutraj ne bom spoznala svetlobe.

Praznina v meni ni porojena iz tesnobe. Vrača me k neobstajanju. Tanke niti so me uklenile vase. Samo premakniti bi se morala, pa bi jih pretrgala. Ne morem. Odhajam v deželo, ki ji ne vem imena. Čutim samo še temo in izgubljeno misel.

Pravzaprav sem si zadnjo priložnost zapravila sama. Bila sem preponosna, da bi komu svojo bolečino izdala. Strah me je bilo reakcije, pomilovanja ne prenašam. Tudi njemu nisem povedala. Najbrž iz strahu, da bo njegova bolj narejena. Tako, kot je narejeno vse na njem. Od obraza s finimi potezami do nje-

govih besed, polnih precenjevanja. Zdi se mi, da ga nikoli nisem imela rada. A človek je potreben topline, četudi je ta ponarejena.

Dolgo sem iskala nekoga, ki bi se mu lahko razkrila. Ki bi mu lahko povedala vse, kar čutim. Nikogar ni bilo. Kot da sem sama na svetu. Sence so se mi vse bolj izmikale, izgubljala sem se v tavanjih. Najteže mi je bilo ob večerih. Z blazino sem se pokrila do ušes in s priprtimi očmi čakala, da se nekaj zgodi. Čakala sem, da se nekaj premakne. V sebi pa sem že vnaprej vedela, da se ne bo zgodilo nič. Obsojena sem na moro, ki pride z nočjo in odide s prvo svetlobo. Zahrepenela sem po nekom, ki bi bil vseskozi z mano. Že sam občutek, da nekemu pripadam, bi mi pomenil veliko srečo. Z vsako nočjo je prišlo novo razočaranje. Morda sem se prav zato zbližala z njim. Nikdar mi ni veliko pomenil. Nisem ga imela rada, a potrebovala sem ga. Vsak trenutek brez njega mi je pomenil neznosno moro. Življenje se je za trenutek ustavilo. Nekaj me je z veliko silo vleklo k njemu, postala sem odvisna od njega. To sem prepozno spoznala. Šele takrat, ko sem zvedela, da od življenja ne smem več veliko pričakovati.

Ničesar mu nisem povedala. Odšla sem brez besed. To je bila edina možna rešitev. V kaosu vprašanj sem se morala najprej osamosvojiti, šele potem bi lahko nadaljevala iskanja. Postala sem sama svoja, hkrati pa sem izgubila svoj smisel... Drobna bilka sem. Nekoč sem imela korenine v zemlji, zdaj gledajo iz nje. Kmalu bodo izgubile stik z njo, dvigajo se k svetlobi. To pa pomeni konec za drobno bilko.

Prižgem svetilko, svetloba se razprši po sobi. Ne maram te svetlobe. Kmalu bom ugasila luč in se znašla v popolnoma drugačnem svetu. Ne ven, zakaj nikdar ne ostanem za mizo in tam počakam noči. Ne morem. Programirana sem za določeno uro. Takrat vstanem in ugasim luč. Oči se hitro privadijo na temo.

Vanje se tihotapijo spomini, ki se menjajo hitro kakor podnaslovi na filmskem platnu. Prevzame me onotica. Splavam v daljna prostranstva, izgubljam se v tujih dimenzijah. Ko se zbudim iz blodenj, za nekaj dolgih trenutkov ne vem, kje sem. Tipam po stenah in odkrivam njihove skrivnosti. Včasih se mi zdi, da sem v tujem svetu. Predmeti se mi vse bolj odmikajo in se spreminjajo v žalostne merionete. Delajo okorne korake in me gledajo s prestrašenimi očmi. Iz daljnih poljan se prikaže smrt. Čisto drugačna je, kot sem si jo predstavljala. V svetlo modri obleki deluje tuje, a prav nič neprijetno. Roke so prijazno odprte. Kot da me hočejo popeljati v toplejši svet. V kraj brez čustev in mišljenja. Sinja tančica se izgubi v trenutku, ko hočem odpreti usta in jo zaprositi, naj me vzame s seboj.

V njeni domovini gnezdi neobstajanje, moje življenje pa ločuje od neobstajanja le kratek korak. Če bi točkovala dejanskost, bi dala smrti točko prednosti. Za korak sem se oddaljila od spoznanja. Stene so še vedno enako tuje. Spominjajo me na tišočo sob, v katerih sem nekoč že bila, ali pa sem jih videla samo v sanjah. Svetloba je še daleč. Če se ji hočem približati, moram preiskati še nekaj labirintov.

Zaslišim korake pod balkonom. Počasni so in brezskrbni. Rada bi jih prosila, naj počakajo, a nimam dovolj moči. Izgubljam se v noči, jaz pa sem še bolj sama. Razočaranje pretrga zvonec. Prereže mrtvo tišino. On je. Njegov pogled je očitajoč. V glasu je skrb in strah. Prav nič ljubezni. Na obrazu iščem toploto, a najden samo pomilovanje. Stopava v noč. Z drobnimi zatikajočimi koraki ga s težavo dohajam. Mrak je med nama. Neizgovorjene besede pa ustvarijo tesnobo, ki splete med nama tanke niti in naju hkrati razdružuje. Ne morem narediti koraka. V sebi premagujem razdalje, skušam najti pot do njega. Dlan ostane sama, zadela je ob praznino. Nekaj časa še išče, potem pa se onemoglo spusti k telesu. Obrnem se. Tečem. Padam

na asfalt in se vedno znova pobiram. Z vsakim padcem pretrgam še eno vez s preteklostjo. Odstranila sem glavno, zdaj je lažje. Samo dotaknem se prepreke in že je ni več. V sebi začutim ranjeno prostost. Spoznam, da je bil ves čas pred tem trenutkom le umiranje, zdaj pa se vračam k svetlobi. Noge se premaknejo hitreje, spet tečem. Vsrkavam zrak, ki je spet moj. Svobodna sem.

Nisen še našla tistega, kar iščem. A čutim, da bom kmalu. Kratek korak je od spoznanja k svetlobi. Spoznati moram do kraja in spoznanje sprejeti za svoje. Močno je treba želeti, odstraniti prepreke, premagati pregrade. Potem se, sam ne veš kdaj; približati svetlobi. Čutim, da jo bom kmalu dosegla.

Čutim drhtenje v sebi. Nekje globoko je še, išče se in čaka na pravi trenutek. Ko bo začutilo glas svetlobe; si bo utrlo pot na površje. V meni se borijo jezovi. Dva različna svetova si stojita nasproti in čakata na odločilen spopad. Drobna kepica v neni zdaj miruje in to je velika sreča. Moje reke se pretakajo druga v drugo. Ne morejo se odločiti za zlitje. Vsaka je življenje zase. Ko se bodo zlile, bo zrastle na razvalinah mnogih starih življenj eno samo novo življenje. Bojijo se tega trenutka, saj vedo, da bodo izgubile sebe. Vsaka stvar se rodi na razvalinah prejšnje stvari. Čudovit je občutek, da bom s svojim koncem prispevala k nečemu novemu. V meni zavladava tišina. Se je trenutek odločitve premaknil iz izhodiščne točke?

Nekje daleč zaigrajo harfe. Vse je zavito v skrivnostno meglo, iz nje pa se rojeva novo jutro. Čisto drugačno, a vseeno lepo. Morda sem se rodila vnovič, ne vem. Čutim samo, da je vse

skupaj popolnoma drugačno, kot sem si nekoč predstavljala. Nekoč, pravim. Saj se mi zdi, da me od časa pred odločitvijo ločijo tisočletja. Zdi se mi, da živim novo življenje. V meni se razliva svetloba. Leskeče se na eni sami, mogočni reki. Prebujam se.

Vstaja nov dan. Jutranji mrak se že umika svetlobi. Čudovit je občutek, da je svetloba zunaj mene in v meni. Čutim samo tiho srečo in ničesar drugega. Vse se je razjasnilo in postalo nenavadno preprosto. Morda je to večnost, ki sem si je do zdaj lahko samo želela in sanjala o njej. Zdi se, da so se vsa vprašanja razrešila. Smrt ni več strašna. Zdaj vem, da bo prišla. Ko kakšno stvar do konca spoznaš, ti je potem laže. Težka je pot do spoznanja. Ko se iskanje konča, si po svoje srečen, da je cilj tu. Pravzaprav je smrt samo potrditev rojstva. Zadnji dokaz, da sem nekoč živela. Čutim, da mi je z vsakim korakom, ki ga storim, bliže. Hodim k smrti.

Dan se je že prebudil. Svet se umiva v rosi. V vsaki kaplji je žarek svetlobe. Svetlikanje ne umira, vedno znova se poraja. Drevesa so spokojno mirna, najbrž so že končala svoja iskanja. Zdaj hočejo podoživeti lepoto trenutka. Skrivnostno šuri veter, nebo izsanja snežinke. Počasi prekrijejo zemljo, drevesa, mene. Začutin, da sem neločljiv delček vsega okoli mene. Zemlja mi odgovarja. Poslušam njeno pesem o daljavah, ki sem jih že spoznala. V moji svetlobi se rodi misel, topla kot dotik rok. Počasi raste, bliža se mi iz daljnih razsežnosti. Zdaj čaka, da jo bom oživila in podoživela. Ne vem, kdaj je to zrastle v meni. Vem samo, da je v tišino zaneslo slutnjo pritajenega viharja. Postajam delček orkana, ki me prenaša sem in tja in čaka, da me odloži na osamljeni obali. Tam, kjer ni ljudi. Le na tisti obali bom lahko na glas izrekla svojo željo. Rada bi se spremenila v svetlobo.

Na nevidnih krilih bi poletela v daljna prostranstva. Razsvetljevala bi srca in skušala ljudi približati večnosti. Rada bi bila glasnik svetlega. Želja je izgovorjena, a rešitve ni. Vse je zabrisano v temo, nikjer ni prave poti. Vse labirinte sem že prehodila, sana pa ne morem ustvariti novega. Majhna sem, neponembna in še zdaleč ne tako močna, da bi lahko spremenila ustaljeno. Najprej bi se morala popolnoma spremeniti. Saj moja zavest ni ustvarjena za dimenzije, v katere si želim. Premalo časa imam. Kepica v meni vse glasneje opozarja nase. Morda bi moje telo svetlobo lahko sprejelo za svojo, ta kepica je ne bo nikoli. Zdaj me je spet nasilno iztrgala iz objekta večnosti.

V svetlobi ni prostora za bolečino. Jaz pa postanem včasih bolečina. Strahoten občutek, ko ne smeš premakniti telesa, ker se bojiš bolečin. Udi za trenutek omrtvijo in zazdi se mi, da jih ne bom nikoli oživila. Morda ne bodo zjutraj našli ljudje. Togo, vzravnano, mrtvo. Težka bom kot kamen, nihče me ne bo mogel premakniti. Ostala bom na istem nestu, ljudje se me bodo na daleč izogibali. Svet okoli mene bo izumrl, spremenil se bo v pozabljeno pokopališče. Za trenutek bom odprla oči, zagledala smrt okoli sebe in ne bo mi žal, da več ne živim. Šele takrat bom smrt lahko sprejela za svojo. Zdaj si lahko samo lažem. Lahko se še tako prepričujem, da se ne bojim umreti, strah pred koncem bo vseeno ostal. Ko sem v sebi začutila svetlobo, se je strah uniril. Zdaj je spet privršel na površje, zdi se mi, da je ob vsakem porazu večji. Če bi imela možnost še enkrat podoživeti svoje življenje, bi se odločila za to. Rada bi živela še tisoče življenj. Vseeno mi je, če bi bila vsa življenja enaka.

Bojin se konca. Saj vem, da takrat ne bo ničesar več. Samo še telo. Telo brez razuma pa ni vredno sebe. Včasih sem se spraševala, kam se izgubi mišljenje. Zdaj vem. V vsakem predmetu,

v vsaki stvari, ki jo srečaš na poti, zapustiš del sebe. Tvoje misli so povsod, kjer si bila. Tako postaja svet vse bolj bogat, ti pa vse bolj prazna. Zdi se mi, da sem skoraj vse misli izmislila. Samo nekaj jih je še ostalo. Te pa so prešibke, prvi veter jih bo premagal. Zapustile bodo moje obzorje in potem bon nič. Popoln nič. Postala bom del zemlje in morda bo nekoč iz mene zrasel kruh. To je edina tolažba. Vendar ne dovolj velika, da bi premagala strah. To pravzaprav ni strah v pravem pomenu besede, ampak tesnoba. Ničesar ne bo ostalo za mano, tudi sponin ne. Se bojim, da na mojem grobu ne bo nikoli rož? Nasprotno. Rada bi, da bi ga knalu zakrila trava. Čutim, da sem in zato se ne morem vživeti v to, da me morda že čez nekaj dni ne bo več.

Vsak ima svoje težave. Problemi in problemčki se z vseh strani zgrnejo nate. Počasi izgubiš vero v svetlobo. Brez vere v svetlobo pa se ne splača živeti. Vedno noraš ineti cilj, neko željo, ki ti je vodnik. Izgubila sem svoj cilj, takrat se mi je vse skupaj zazdelo neponembno. Zadnja želja pred spanjem je bila, da se zjutraj ne bi prebudila. Vsako jutro je prineslo novo razočaranje. Zdaj se mi bo ta želja uresničila. In bojim se tega. Čim bolj se bližam koncu, ten bolj se oklepam življenja. Toliko lepega sem doživela, toliko tihih sreč. Drobne sreče jočejo v meni, ker se bojijo teme. Poznam ljudi, ki so vse življenje hodili za srečo in je niso nikoli našli. Sreče ne smeš iskati. Pride sama, ko jo najmanj pričakuješ. Taka sreča je največ vredna. Bliža se trenutek, ko bom izgubila vse. Takrat ne bo važno, koliko sreče je bilo in koliko gorja. Vse skupaj se bo izničilo in pravzaprav mi ni žal. Rada pa bi doživela prehajanje k niču. Veliko skrivnost, ki jo iščen vse življenje.

V meni ni prostora za dve življenji. Že dolgo teče bitka med mojim življenjem in življenjem kepice v moji dojki. Kepica

znaguje, a znago bo doživela samo za trenutek. Potem bo tudi ona umrla. Uničila ne je ona, umrli bova obe. To ni tolažba v praven pomenu besede, prej bi lahko temu rekla zadoščenje. Zadoščenje pa je prenajhno. Ne more nadomestiti neba, ki ga ne bom nikoli več videla. Mojih poti, po katerih ne bom nikoli več hodila. Vse bo ostalo in hkrati umrlo zame. Noge ne bodo nikdar več tekle za soncem. Prsti ne bodo pod sabo občutili, zemlje, ki je rodila v sebi že tisoče življenj. Rada imam drevesa. Ko začuti hrapavo lubje, se mi zazdi, da se med mano in drevesom pretaka toplina. To je čudovit občutek. Za take trenutke bi žrtvovala vse, kar imam. Oči ne bodo več sanjale o svetlobi, ki so jo doživele samo za trenutek. Vse bo zapustilo moj svet, za vedno umrlo. Nič bom in tega zdaj še ne morem dojeti. In najbrž nikoli ne bom. Odšla bom brez misli, še sama ne bom vedela kdaj. In to je najbolj žalostno. Zapustiti vse, kar si imel, odhajanja pa se ne zavedaš. Rada bi umrla podnevi, tako bi morda vsaj za trenutek občutila mejo med obstajanjem in ničem. Ponoči bi se spanje samo nadaljevalo na drugačen način. Nikakršne meje ne bi spoznala, jaz pa jo hočem. Rada bi se iztrgala iz objema ničā.

Smisel življenja je iskanje novih svetov. Z vsakim spoznanjem si bogatejši, vse bolj se zavedaš sebe. Rada bi iskala vse do trenutka, ko bo drobna kepica v meni izkoristila pravico veta. To pravico si je vzela sama. Vsako življenje se hoče potrjevati v obstajanju in za to ne izbira sredstev. To je edini možen način ohranitve. Če tega ne zmoreš ali nočeš, se v svetu ne spoznaš več in se vse bolj izmikaš sebi. Iz kaosa hočeš pobegniti v urejen svet in se vedno znova zdrzneš ob neurejenosti, ki vlada v tebi. Neločljiv delček sveta si. Razsežnosti med svetom in tvojim obstajanjem so se skrčile na minimum. Zato ni meje med kaosom v svetu in kaosom v tebi.

Dolgo sem si želela najti urejenost, večnost, vsaj za najhen

del trenutka. Zdaj vem, da svetlobe ne morem doseči. Če se vzpenem na prste, se je za trenutek dotaknem. Trenutek pa takoj spolzi med prsti in se izgubi v stvarnosti. Srce pa vsako izgubo doživi teže. Hrepenim po svetlobi, zato se vedno znova vzpenjam na prste. V vsakem trenutku, ki ga iztrgam kaosu, je nekaj lepega. Majhna sreča. Sreča pa je z vsakim iskanjem manjša. Včeraj sem jo komaj spoznala, tako nebogljena je bila. Drgetala je med mojimi prsti in hropeneče dvigovala roke. Iz njenih ust ni izginil melanholičen nasmeħ. Sreča je imela v očeh solze. Bala sem se tega obraza in ga vseeno poskušala obuditi. Stopila sem na prste in iztegnila roke proti soncu. Dlan je ostala prazna. Iz nje je spolzela kaplja krvi. Rdeča solza je padla na tla, rana na moji roki pa se ne bo nikoli zacelila. Najtoplejši delček nojega neba je zagrnila tema.

Dan je še vedno enako siv. Vse je zaprašeno, obsojeno na propad. Po labirintih tavajo pike, ločene druga od druge. Med njimi je samo nekaj metrov, a pike to razdaljo občutijo kot večnost. Nobena ne poskuša predreti pregrade, tudi jaz ne. Izgubljam se v svetu, ki ga ne poznam več. Dolgo sem čakala na spoznanje. Zdaj vem. Urejenost lahko najden samo v smrti. To je edina možna rešitev iz kaosa. Samo izsanjala sem si labirinte. Pike hodijo po svojih poteh, samo jaz jo iščem. Nikoli je ne bom našla. To ni ugotovitev, porojena iz obupa, ampak spoznanje. Vse življenje sem hodila za njin, da bi na koncu spoznala, da je iskanje prazno in da sem si zadnjo priložnost zapravila, ko sem začela iskati prvič. To je bil začetek konca. Morda bi bilo vse dobro, če bi stvari ne vzela tako resno. Vsa sem iskala, v meni ni bilo prostora za kaj drugega. Zato sem izgubila zvezo s svetom in morda tudi s sabo. Morda bi iskala še dolgo, če mi poti ne bi prekrižala drobna kepica. Zakaj si je izbrala ravno mene?

Moje oči so globoko udrtе. Iščejo svoje izgubljene sanje. Na

razbitinah spoznanja skušajo ustvariti vizijo nečesa. Zato se mi včasih prikaže svet v drugačnih barvah. Na nebu, travi, drevesih se igrajo prameni svetlobe. Objame me mir, vse postane preprosto in moje. Ko doseže lepota trenutka svoj višek, se zavem stvarnosti. Vanjo me prikliče kepica, ki ne ve za moja nova spoznanja. Težko mi je zapustiti ljube stvari okoli mene. Prej nisem vedela, da jih imam. Zdaj pa oči nimajo dovolj časa, da bi še zadnjič pobožale vse, kar bo morda že naslednji trenutek odšlo. Prebuja se praznina. Tema, v katero ne bo nikdar več prodrla slutnja svetlobe. Tema brez labirintov in iskanj. Morda že to noč...

Lidija Gačnik, 3. d

NEPOZÁBNI MATURENTSKI IZLET

Zgodaj zjutraj je bilo, predzadnji dan avgusta, ko je napočil trenutek, ki smo ga čakali tri dolga leta: odhod na maturantski izlet, za katerega smo porabili mnogo hude krvi in se zanj potili po tovarnah, je bil pred nami, dijaki skorajšnje 4.a in 4.b. Na pol zaspani smo dejansko prespali skoraj vseh sedem ur vožnje, proti morju. Nihče si ni belil glave zaradi dežja, ki je vztrajno močil šipe avtobusa.

Hotel Soláris v Šibeniku nas je v prvem trenutku resda malce razočaral, vendar pa kasneje o kakem razočaranju in slabi volji ni bilo niti sledu več. Zapodili smo se na obalo in jasno nam je bilo, da prvi dan s kopanjem ne bo nič. Zato smo se po kosilu raztepli na vse konce in kraje in vsak po svoje hranili moči za prvo noč, ko bomo res skupaj, brez sitnih staršev in strogega nadzorstva in ko bomo mislili na vse razen na spanje. In res smo bili prav gotovo najbolj živahna

skupina v hotelu, ko smo se zbrali v eni od sob in se je smeh s petjem razlegel pozno v jutro. Nihče seveda ni mogel pričakovati od nas, da bi po naporni sedemurni vožnji bedeli do jutra, zato smo v zgodnjih jutranjih urah pocepali kot muhe.

Kdo bi se jezil, če je naslednjega jutra deževalo? Sprehod po ozkih šibeniških ulicah, kjer je na nas od vsepovsod curljala voda in kjer smo se oskrbeli z gorivom za naporene večerne ure, nas je vse prej kot jezil. Po ogledu katedrale smo kajpak soglasno bojkotirali popoldanski ogled Splita. Naši razredničarki sta očitno obupali in nas sklenili pustiti pri miru. Mi pa smo bili seveda na tihem kar zadovoljni, da je deževalo.

Medtem se je v našem hotelu nabrala raznovrstna mladež od vsepovsod. Toda mi smo se zvesto držali drug drugega kot nikoli poprej. Ne pomnim, da bi bil naš razred, ki je od nekdanj veljal za skupino individualnih posameznikov, kdaj prej tako povezan. Bil nas je en sam smeh in dobra volja, razpoloženje je bilo vseskozi na višini. Pesem in smeh in dovtipi in kitara in ples... Težko je popisati našo mladostno razigranost, ki je napravila ta izlet tako poln in lep.

Naslednjega jutra smo vstali s težkimi glavami, sploh pa smo bili vsi malce zaprepadeni, ko smo ugotavljali, kako se je naš izlet minogrede prevesil v drugo polovico. Ker nam je bilo vrene to pot naklonjeno, smo se vkrcali na majhno, a nadvse ljubko barko, ki nas je odpeljala na Kornate. Odveč je popisovati zanimivosti in lepoto tega križarjenja. Ko smo se mimo Vodice vračali proti Šibeniku, smo s svojo dobro voljo razveselili celo čemernega kapitana barke, ki se je prav gotovo naučil naše himne, nastale na tem izletu. Zvečer smo se družno odpravili v disco, ki sicer ni povsem ustrezal našim predstavam, kar pa sploh ni bilo ovira za našo zabavo.

Prišel je zadnji dan naših kratkih počitnic na morju, ko smo si ogledali čudovite slapove Krke in zvečer ogorčeni ugotovili, da moramo naslednjega dne domov. Ponovno smo preverili znano dejstvo, kako so ure kratke, če so prijetne. Zadnje noči res ni bilo vredno zabijati s spanjen. Ko v sosednjem hotelu disco ni več obratoval, smo ga organizirali v zbirni sobi 156. Receptor, ki nas je bil skušal umiriti že pred nekaj urami, je obupal. Tako smo imeli mir.

Vse naše bivanje je vseskozi grenila ena sama misel. Najbrž je odveč poudarjati, da je bila to misel na šolo, ki se je grozeče bližala. Skorajda s solzami v očeh smo tiste nedelje ob osmih zjutraj spraznili sobe in se strpali v avtobus, čeprav bi storili vse, da bi le mogli vsaj še kak dan ostati tam. Celo jaz, ki se po vsaki odsotnosti tako rada vrnem domov, sem skoraj zatulila, ko smo se približali gorjanskim serpentinam in se od tam spustili proti Novemu mestu. Še skupinska fotografija na avtobusni postaji (zanjo prej seveda ni bilo časa) in nekan poklapani smo se razšli.

Naslednjega jutra smo s težkimi srci pridrsali v šolo in malce nas je tolažila le misel, da smo navsezadnje skupaj. Ja, še precej časa smo v odmorih stikali glave in obujali vedno iste lepe vtise. Zadostovalo je, da je kdo le polglasno zamrmral napev naše priljubljene pesni, pa je že ves razred planil v prisrčen smeh.

Daleč, predaleč je zdaj že konec avgusta, ni pa se še vedno z otožnim veseljem spominjano tega našega prvega (in upamo, da ne zadnjega) nepozabnega izleta.

Marija Trunkelj, 4.a

NIKOLI NISMO REKLI, DA SMO GLASBENIKI

(Steve Jones)

Za punk rock ali proti? To vprašanje se ponavlja še danes, čeprav je punk rock že v zatonu. Za mnoge je bila to muha enodnevna, drugim pa osvežitev v degenerirani rock sceni.

Po letu 1970 je bilo res čutiti, da je rock glasba bolna. Mnogo pomembnih ansamblov je razpadlo, ostali pa so spali na lovorikah in ponavljali stare fraze. Mnogi so se oprijeli raznih novosti kot funk, country western itd... Vendar se je vse kmalu izrodilo v nesmiselno ponavljanje samega sebe. Vse bolj je spet naraščala priljubljenost rock'n'rolla. Oživiljale so legende kot Chuck Berry, Little Richard... Okoli leta 1974 se pojavi v Veliki Britaniji in ZDA novo glasbeno gibanje, ki so ga poimenovali novi val (New wave). To smer sta nekje že nakazala Lou Reed in Iggy Pop, v Veliki Britaniji pa je deloval Ian Dury. Pozno leta 1971 je v Londonu študent Malcom McLaren odprl trgovino, v kateri si lahko kupil vse od starih oblek do rock'n'roll plošč. V trgovini so se začeli zbirati Teddy boys. To so bili predstavniki gibanja, ki se je začelo 1957 leta. Radi so nosili usnjene obleke in se na kratko strigli. Poslušali so samo rock'n'roll, bili pa so tudi precej agresivni.

Malcolm se ni kaj preveč zanimal za takratno rock glasbo, kar je tudi sam večkrat potrdil. Vendar je spremenil svoje mišljenje, ko je 1974. leta v Parizu poslušal skupino New York dolls, ki je bila izrazita predstavnica novega vala. Ko se je vrnil v London, je začel iskati podobne skupine. Postal je glasbeni menager. Z njim so se začeli družiti štirje proletarški otroci, ki so hoteli ustanoviti skupino. McLaren je predlagal ime Sex pistols. Za pevca so izbrali fanta z imenom John Lydon. Pozneje je ta fant spremenil ime. Ker si ni nikoli umil zob, so ga klicali Rotten (angl. rotten = gnil, pokvarjen). Tako je dobil novo ime, Johny Rotten.

Začeli so s koncerti po Londonu in kmalu so pridobili svoje občinstvo. Na koncertih so oznanjali gesla o demokraciji, o nepravilnosti do revnih in neizobraženih. Spoznal si jih lahko po kričeči obleki, čudnen nakitu in agresivnem obnašanju. Javno so izražali svoje sovraštvo do vlade in prav tako do rock zvezd, ki so si nabrale denarja in slave. Sloviti ameriški koncertni organizator Bill Graham je dejal: "Velike zvezde so po koncertu, kjer so oznanjali enakost in cenena gesla o svobodi in antinilitarizmu, odšle s svojimi avtomobili v svoje vile ter se igrale s svojimi 16-kanalnimi magnetofoni."

Punk rock se je širil z bliskovito naglico. Zajel je vsa londonska predmestja. Njegovi pripadniki so bili mladoletniki, otroci revnih in neizobraženih staršev, ki niso imeli istih možnosti kot vrstniki iz premožnejših družin. Skupine so rasle kakor gobe po dežju. Večina jih ni znala igrati glasbil, kaj šele peti. Glasba, če jo tako sploh lahko imenujemo, je postala maratonsko ponavljanje nekaj akordov in tuljenje v mikrofona. Pristaši punka so začeli izpodrivati dolgolasec in hipije. Bojevali so se proti namilon, vendar pa so radi segali po alkoholnih pijačah. Zbirali so se predvsem na koncertih in v predmestnih kavarnah.

Svoj vrh je punk rock dosegel lani, letos pa je že čutiti njegovo upadanje. Tako kot osovražene rock zvezde je mnoge premamil denar. Lep primer so spet Sex pistols. Zaradi denarja so se na turneji po ZDA sprli in razšli. Toda denar je spet pripomogel, da so prišli ponovno skupaj.

Glasba punk rock skupin je postajala in postaja eno in isto. Sani predstavniki novega vala so napredovali. Tako na primer v ZDA Elvis Costello, ki je postal dober kitarist in z razliko od punka z bogato domišljijo. Ostala rock scena je ostala neizpremenjena. Še vedno zaudarja. Punk ni prinesel ničesar

novoga, še san se je usnradil. Njegov vpliv se je razširil po vsej Evropi in ZDA. Svoje poslušalce je našel tudi pri nas, kjer smo pripravljeni sprejeti vsako novost, ki pride z zahoda, že zgolj zaradi mode.

Zopet se ponavlja vprašanje, zastavljeno na začetku. Za ali proti? To je zelo težko odgovoriti, nogoče pa samo majhen nasvet. Vsak naj se ravna po svojem okusu, modo pa naj vrže v sneti.

Literatura:

1. Zig Zag: april 1977, številka 71
Kris Needs: New York new wave; Over the top
2. ROLLING STONE: 20. oktober 1977, številka 250
Charles M. Young: Rock is sick
3. ROLLING STONE: 23. februar 1978, številka 259
Charles M. Young: Sex pistols in Texas

Rasto Božič, 4.b

EKSKURZIJA ČETRTOŠOLCEV

Četrtošolci smo se odpravili na Notranjsko in Primorsko. Že pred ekskurzijo smo se pri urah geografije pobliže seznanili z geografsko podobo pokrajin, po katerih smo potovali, tako da smo na izletu lahko preverjali svoje znanje.

Naša prva postaja je bila Vrhnika in Cankarjev "Klanec siro-nakov". Po ogledu sponinske hiše smo se podali k cerkvi Svete trojice, kjer so naši dijaki pripravili kratek recital, posvečen Cankarju in njegovemu ustvarjanju. Tudi v Tomaju, kjer smo obiskali hišo, v kateri je umrl Srečko Kosovel, smo pripravili recital, s katerim smo počastili pesnikov sponin.

Posebno smo bili veseli, da je recitalu prisostvovala tudi Kosovelova sestra. Ta nas je zelo prisrčno sprejela in nam povedala marsikaj zanimivega o svojem prezgodaj umrlem bratu.

Sežana je bila najbrž najbolj zanimiva točka našega izleta. V hiši, kjer se je rodil pesnik Krasa in je zdaj preurejena v Center srednjih šol, so nas povabili v posebno Kosovelovo sobo, ki nas je vse zelo presenetila. To je prostor brez klasičnega pohištva, stene pa so popisane s Kosovelovimi verzi. Posedli smo na blazine na tleh in po kratkem uvodu kustosinje se je začel prvi od programov o Kosovelu. Ob diapozitivih s kraškimi motivi in ob glasbeni spremljavi Srebotnjakovih in Kosovelovih Borov so se vrstile recitacije najbolj značilnih pesnikovih pesni. Vsi smo si bili edini, da je ta prvi program (v načrtu jih imajo namreč še nekaj) zelo zanimiv in privlačen. Kosovela nam je podal na čisto nov - svojski način, ki je prav gotovo boljši od klasičnih nemih muzejskih pričevanj, ki največkrat delujejo preveč suhoparno in dolgočasno.

Ker smo bili že skoraj vsi v Postojnski jani, smo se tokrat odločili, da si bomo ogledali le Predjanski grad. Naš izlet pa smo zaključili z ogledom naravnega parka v Rakovem Skocjanu.

Barbka Močivnik, 4.b

